

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

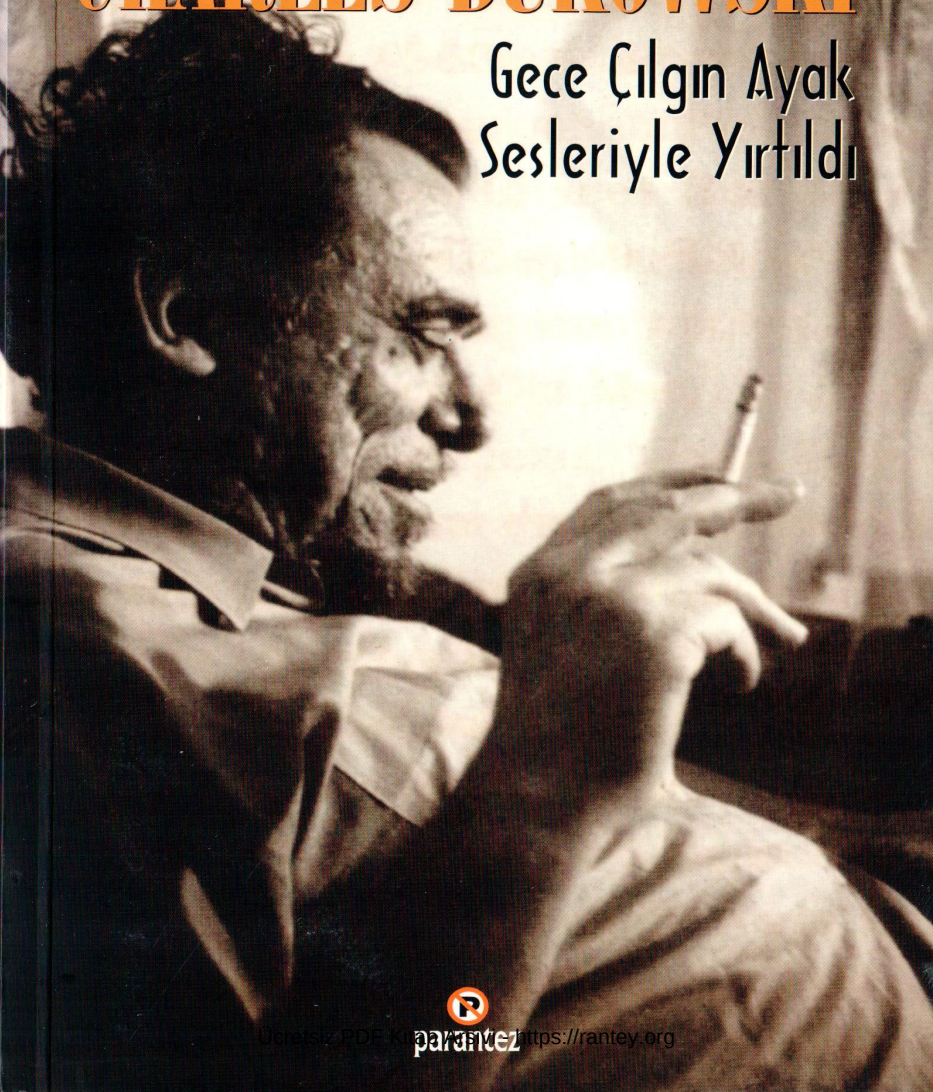
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

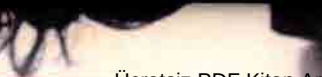
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHARLES BUKOWSKI

Gece ılgın Ayak
Sesleriyle Yırtıldı

Charles Bukowski
**GECE ÇILGIN AYAK
SESLERİYLE YIRTILDI**
CİLT 1

Çeviri: Avi Pardo

parantez

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Parantez Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.

İstiklal cad. 212, Aznavur Pasajı Alt Kat, no.8 Beyoğlu - İSTANBUL

Tel/ Fax: (0212) 252 85 67 E Posta: editor@parantez.net

web: www.parantez.net

Birinci Baskı: Haziran 2006

Yayın Yönetmeni: Metin Celâl

Çeviri: Avi Pardo

Kapak Düzeni: Nevruz Kıran Öksüz

Baskı: Mart Matbacılık Sanatları Ltd. Şti, Mart Plaza, Merkez Mah, Ceylan Sok. 24, Nurtepe, Kağıthane, İstanbul (0212 321 23 00)

Kitabın Orjinal Adı: "The Night Torn With Mad Footsteps" 1. ve 2. Bölüm

Copyright: © 2001 by Linda Lee Bukowski, This book is published with the arrangements of Ecco, an imprint of Harper Collins Publishers Inc. (ONK Agency Ltd.)

Türkçe Yayın Hakları: © Parantez

ISBN: 975 - 281 - 053 - 5

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Charles Bukowski
GECE ÇILGIN AYAK SESLERİYLE
YIRTILDI

1

avlananlarla birlikte koşuyorum
tilki misali
ve dünyanın
en mutlu adamı değilsem de
yaşayan
en talihli adam olduğum
kesin

bir yazarın cenazesi

Pacific Coast Karayolu heyelan dolayısıyla kapalıydı, tali yola saptık ve bizi Malibu tepelerine yönlendirdiler, trafik ağır akıyordu ve sıcaktı, sonra kaybolduk.

sonra cenaze arabasını görüp, "işte cenaze arabası, onu takip ederiz," dedim ve kadını "o cenaze arabası değil," dedi ve ben, "evet, cenaze arabası," dedim.

cenaze arabası sola saptı,
toprak bir yola girdi ve tırmanmaya başladı,
takip ettim,
sonra cenaze arabası yolun kenarına çekti ve içimden, "o da kaybolmuş," diye geçirdim,
yolun kenarında bir kamyon vardı,
adamın teki çilek satıyordu,
yanaşıp kilisenin nerede olduğunu sordum,
tarif etti, kadını adama, "dönüşte senden çilek alacağız," dedi,
yola çıktım,
cenaze arabası peşime takıldı,
kiliseye varıncaya kadar sürdük.

büyük bir adamın cenazesine
gidiyorduk
ama
katılım çok azdı; aile fertleri,
iki senarist dost ve birkaç kişi
daha, aile fertleri ve merhumun karısıyla
birkaç kelime konuştuk,
sonra içeri girdik ve
tören başladı,
rahipte iş yoktu ama büyük adamın
oğullarından biri güzel bir konuşma yaptı,
sonra bitti,
dışarıdaydık yine, arabamızda,
cenaze arabasının arkasında, o dik
toprak yoldan
aşağı,
çilek kamyonunun önünden
bir kez daha geçerken kadınım, "çilek
almak için durmayalım," dedi ve
kabristana doğru sürerken Fante, diye
geçirdim içimden, gelmiş geçmiş
en büyük yazarlardan biriydin
ve keder dolu bir gün bu.
nihayet mezarın etrafında toplandık, rahip
birkaç kelime etti ve bitti.
portatif bir metal iskemlede
gayet solgun, harikulade ve oldukça yalnız oturan
dul kadının yanına gittim.
"Hank," dedi, "çok zor," ve onu teskin edebilecek
sözcükleri aradım boş yere.

sonra onu orada bırakıp uzaklaştık ve
dehşet kötü hissettim kendimi.

bir dostumdan kadınıımı eve bırakmasını
rica edip hipodroma sürdüm, ilk koşuya
yetiştim ve seçtiğim ata oynarken
gişe memuru bana şaşkınlıkla bakıp
"Tanrım, bu kravat da neyin nesi?" dedi.

hatırlanacak bir gülümseme

kırmızı balıklarımız vardı ve ağır perdeli manzaralı pencerenin önündeki masanın üzerinde duran çanağın içinde dönüp dururlardı, sürekli gülümseyen ve hepimizin gülümsemesini, mutlu olmasını isteyen annem bana, "mutlu ol, Henry!" derdi ve haklıydı: mutlu olmak daha iyidir olabilirsen ama babam ona içinden saldıran şeyi anlayamadığı için 1.90'lık cüssesiyle annemi ve beni haftada birkaç kez dövmeye devam ediyordu.

annem, zavallı balık, benim mutlu olmamı istiyor, kendisi haftada birkaç kez dayak yemesine rağmen bana mutlu olmamı söylüyordu, "Henry, *gülümse!* Neden hiç *gülümse*miyorsun!"

sonra, nasıl yapılacağını göstermek için gülümserdi ve hayatımda gördüğüm en hazin gülümsemeydi.

bir gün kırmızı balıklarımız öldü, beşi de, suyun üzerinde yüzüyorlardı, yan yatmışlardı, gözleri hâlâ açık, babam eve geldiğinde onları kedi yesin diye mutfak döşemesinin üzerine fırlattı ve seyrettik annem gülümserken.

Jane neredeydi?

Tarzan'ı oynayan ilk aktörlerden biri
Hollywood Düşkünler Yurdu'nda yaşıyordu.
yıllardır ölmeyi bekliyordu orada.
zamanının büyük kısmını koğuşlara,
kafeteryaya ve bahçeye girip
"BEN TARZAN!"
diye bağırarak geçiriyordu.
herkes severdi onu; eski aktörler, emekli yönetmenler,
yılanmış senaristler, yaşlanmış kameramanlar,
yardımcı oyuncular, dublörler, aktrisler,
orada onunla birlikte ölmeyi bekleyen
herkes; onun enerjisini seviyorlardı,
soytarılığını, zararsızdı ve onları mesleklerini
icra ettikleri günlere geri
götürüyordu.

sonra yetki sahibi doktorlar Tarzan'ın muhtemelen
tehlikeli
olduğuna karar verdiler
ve bir gün akıl hastanesine nakledildi.
bir aslan tarafından yenmişçesine
birden ortalıktan
kayboldu.
ve diğer yaşlılar çok kızdılar bu işe, hemen
geri getirilmesi için yasal işlem
başlattılar,
ama altı ay sürdü.

döndüğünde değişmişti Tarzan.
odasından çıkmaz olmuştu.
eski rolünü
unutmuş gibi
pencerenin önünde oturuyor,
diğer yaşlılar onun
soytarılığını, enerjisini
özlüyorlardı
ve onlar da bir şekilde yenilgiye uğramış
hissediyorlardı kendilerini,
eksilmiş.
ilaçla uyuşturulmuş bir şekilde
odasında oturan Tarzan'daki değişiklik
ilgili şikâyetle bulundular,
böyle devam ederse öleceğini biliyorlardı,
sonra öldü,
öteki ormandaydı artık
(hepimizin bir gün inzivaya çekileceği orman)
orada atıyordu
kimsenin duymayacağı ilkel çığlığını

gazetelerde
birkaç küçük haber çıktı
ve düşünler yurdunun duvarlarının sıvası
dökölmeye devam etti,
birçok hasta öldü, bir talihsiz
intihar vakası yaşandı,
sürekli bir güven ve umut
eksilmesi ve
bir hüzn dalgası giderek yayılan:
Tarzan'ın ölümünün yası değildi nedeni,
genç ve güçlü doktorların
çaresiz yaşlıların arzusuna rağmen
takındıkları inatçı
tavırdı.

ve sonunda,
tek başlarına odalarında otururken,
korkulacak tek şeyin
doktorların tavrının olmadığı
gerçeğini keşfettiler,
bütün o Tarzan filmlerinin
saçma sapanlığına ve
kendi yitik Tarzan'larını
çok özleyecek olmalarına rağmen
bütün bunların artık
tek başlarına
oturup beklemek zorunda oldukları
son nöbetten çok daha
müşfik olduğunu.

sarı gözlü ve yeşil yüzgeçli balık volkanın içine atlar

sokak köpekleri
kemanı
tereyağında yüzen
ayrıcalıklı tavus kuşlarından
daha iyi çalar
bazen.
duvar kağıdı soyulan ve
holün sonundaki tuvaleti
her zaman meşgul odalarda yaşayan
genç köpeklerden
söz ediyorum.

Philly'deki odayı görmeliydiniz, haftalığı 2 dolar,
dedi hatun, ve tavan arasının hemen
altındaydı.
tam bana göre, diye geçirdim içimden, orada
SONSUZA dek kalıp
YARATABİLİRİM.

tanrım
ilk gün ne kadar sıcaktı
sanat mabedim (Lawrence'in Taos'u vardı) ama benim
Taos'um o kadar sıcaktı ki, gece yazarım, diye
düşünüp içerek geçirdim
günü.

ama gece çöktüğünde sızdım.

ve sabahların en kötü olduğunu keşfedecektim
uyandığımda; hasta, sabahın beşinde çatıda yürüyen güvercinler
tarafından uyandırılmış –o çıldırtıcı ses:
"gu, gu, gu..."

ve küçük pencereye gidip dışarı bakardım, orada
dolanıyor olurlardı, küçük beyaz benekler
sıçarak, aptal ve esnek
boyunlarını
oyunatarak.
ama yine de biliyordum (iki paralık deliliğime
rağmen) ortalıkta muhteşem olarak nitelendirilen
çok kötü bir edebiyatın dolaştığını, benim
o Philly çatısının altında yapabileceğimden
çok da iyi olmayan bir edebiyat.

ama oradan çıkıp
yaşamak ve yazmak ve belki
bir gün
ne fret edenlere
nefret edecekleri
gerçek bir şey vermek için
başka bir yer aramaya
karar verdim.

1966 model Volkswagen minibüs

işte Bach yine ama
daha ne kadar dayanacağını merak
ediyor insan?
iyi bir müzik
muhteşem bir müzik
fakat demek istediğim ve
merak ettiğim şu;
söylediklerini dinlemeye daha ne kadar
devam edebileceğiz?
soru işaretleri cesaret kırıcıdır
bazen.
giderek yoksunlaştıkça
Bach gibi devler
düşüncelerimizden ve hayatlarımızdan
eksilecekler,
müziğinin tadı ve teması
aşkını ölü bulmak gibi
olacak,
ölü işte,
gözleri kapalı,
vücudu hâlâ yumuşak,
hâlâ sıcak,
saçı kolundan aşağı
dökülmüş.

elimden geldiğince sık dinlerim Bach'ı
ve aşkım bu akşam
1966 model Volkswagen'i ile
gelecek
ben şarabı soğutup beklerken.

saçı renklerin en tuhafı;
altın sarısı katıkl bir kızıl
istilacı ordular
salyangozları ve
nergisleri ezerken.

elleri küçük
ayakları küçük.

kavga ederiz
sık sık güleriz.

Bach dinliyorum şimdi.
müzik kesilir.

nehir akıntısının en güçlü olduğu yerde
bir kano sürer gibi
sürer o minibüsü sevgilim

yüreğimi dinleyecek olsa
daha yavaş sürer,
çok daha yavaş.

izin ver de
önce ben öleyim lütfen
çünkü
daha yaşlıyım,
çok daha yaşlı.

dinle Bach, senin tanrım ve benim tanrım
hakiki ama
sadece kısa aralıklarda yararlılar.
bana her şeyin yolunda gittiğini
ve altın sarısı kıvıll saçlarının
bir kez daha yastığıma yayılacağını
söylemeni istiyorum senden.

küçük ayakları
küçük elleri
gözlerimi ve
kulaklarımı okşayan küçük parmakları ve
beni yatıştıran
kahkahası.

mutfaktan yağan talih

önemli olan hâlâ küçük radyom, sarılı
sigaram ve bir metre yüksekliğinde istiflenmiş
temiz mavi çamaşırla bu mutfakta
olmak.
hamam böceklerinin kökünü kurutacak
kadar ilaçlama yaptığımdan eminim
ve önemli olan
masa örtüsünün yeni şiiirlerle kaplı olması.
arka dairede iki ayyaş
kavga ediyor, kediler bir aşığı
bir yukarı geziniyor avluda
ve köşeyi döner dönmez
masaj salonunun kapı eşiğine oturmuş
aşk hayalleri kuran kızlar
var.

önemli olan
geçmişte yaşadıklarımın sonra
içimde birkaç şiir
daha kalması
benim kalmam
ve yaşadığım bütün kentlerde ve
yerlerde
her zaman
sevdiğim
bu duvarların
hâlâ burada olması
ve radyonun çalması.
bu Royal Standart marka daktilo
(ki yedi yıldır bana eşlik ediyor)

bazen iki-üç gün çalışmaz ve
sonra saçım dökülmeye başlar, basit
bir cümleyi kurmakta bile
zorlanırım, uyuz olmuş gibi
kaşınmaya başlarım ve sonra
çalışmaya başlar yine
Royal Standart,
kendiliğinden neredeyse.
bu arka dairedeki iki ayyaşın
kavgasından ya da
kahve kavanozumun içinde hapsettiğim
cennetin alevinden
çok daha önemli.

radyom güzel, müşfik bir müzik sunuyor bana
bu gece.

az önce

şafak sökmek üzere
telefon kablosuna tünemiş kuşlar
bekliyorlar
sessiz bir Pazar sabahının
altısında
ben dünün unutulmuş
sandviçini yerken.

bir ayakkabı köşede
dik duruyor,
diğeri
yan yatmış.

evet, bazı hayatlar harcanmak için
yaratılmış.

Carson McCullers

alkolizmden öldü,
bir okyanus gemisinin
güvertesindeki şezlongda
battaniyeye sarılmış.

dehşet verici bir yalnızlığa dair
bütün o kitaplar

sevgisiz aşkın
acımasızlığına dair
bütün o kitaplar

kaldı sadece ondan
geriye

güvertede gezinen yolcu
ölüsünü bulup

kaptana haber verdiğinde

ve onu hızla geminin başka bir yanına
taşıdılar

her şey
tıpkı
onun yazdığı gibi
sürerken.

olay

her zaman birinci sınıf bir jokey olmuştu,
yıllarca seyretmişliğim var,
Del Mar'da, Hollywood Park'ta,
Santa Anita'da.

bu yılın başında
kansı korkunç biçimde
intihar etti.

onu tanıyanlar bundan sonra
asla yarışamayacağını
söylediler.

ve yarışmadı
bir süre.

sonra bir akşamüstü
yarışma önerisini kabul etti
ve koşu öncesinde
atının üzerinde belirdiğinde
alkış başladı –yumuşak ve
sürekli bir alkış– birkaç dakika
sürdü
ve birçok duygusal bahisçi
başını yana çevirdi
göz yaşlarını
saklamak için.

sonra
o koşuda
düzlükte depara kalktı
ve foto finişle
kaybetti.

koşu sonrasında gazetecilere
tek söylediği, "eve gelip de onu
bulamamak öyle
tuhaf ki," oldu.

o günden beri
inanılmaz bir vazgeçmişlik
ve tarzla sürüyor atını;
atların arasındaki küçük aralıklara
dalıyor
korkuluğa
tehlikeli derecede
yaklaşıyor.

bir numaralı jokey
şu sıralar
ve
kazanmaya
devam ediyor.

yirmi yıldır
onun gibi bir jokey
görülmedi.

güneşteki
panter o.

sonsuz dek
yalnız ve
acıyı şiddetle reddeden
bizleriz o,
her birimiz.

plaklar

ucuz odamda otururdum, dünyayla
tamamen uyumsuz bir genç adam.
yemek de yemezdim, şarap ve
klasik müzikle
beslenirdim.

lanet bir sinek gibi yaşıyordum, ya da
kafası karışık bir sıçan
gibi
belki.

hayatta kalabilecek parayı nereden bulduğumu
hatırlamıyorum
artık.

ama 3 kullanılmış plağı
2 kullanılmış plakla takas edebildiğin
plakçı dükkânını iyi hatırlıyorum.

arada sırada bir plak alarak ve sürekli
takas ederek
sonunda
o dükkândaki
bütün klasik plakları
dinlemeyi başardım.

ama genellikle meteliksiz olduğum için
bazen elimdeki 2 plağı
tekrar tekrar
çalmak zorunda kalırdım.

o plaklardaki
her nota
ve müzik cümlesi
sonsuza dek
benim bir parçam oluncaya kadar
dinler ve ierdim.

şimdi,
onyıllar sonra,
bazen radyoda
o aşına plaklardan birine
rastlarım–
aynı şef, aynı
orkestra–
ve hemen
radyonun
sesini
açar

o uzak ve
melankolik
zamanı
hatırlarım
sevgiyle.

yenileme

zor değildir
kötü bir şiiri yırtıp atmak.
bir zamanlar
iyi olan
ama artık
uyuşturucunun pençesinde
mahvolmuş,
katı ve bölük pörçük
bir şeye dönüşmüş bir kadından
kurtulmak
çok daha zordur.

nereye gitti
ve neden?

zor değildir
kötü bir şiiri yırtıp atmak
daha iyisini yazabilirsin
muhtemelen.

ama bir insan mahvolduğunda
her zaman bir nedeni var mıdır?

elbette, elbette,
elbette.

ama acısı
hep aynıdır
ve şaka
ölülerin ölmekte olanlara
ölüm dağıttığı
bu kentin
ya da herhangi
bir kentin
en iğrenç şakalarından
biridir.

yalanların yüzyılı

bir tanıdık
birkaç yıl önce
Fransız prime time televizyonunda
çıkardığım rezaletin
hâlâ konuşulduğunu bildirmek için
Paris'ten yazmış.

benim için gülünesi bir şey artık
çünkü o kadar az şey
hatırlıyorum ki
ama oradaki
bazı entelektüellere
tamamen yanlış nedenlerden ötürü
birkaç fazla kitap satılmasını sağlıyor.

Sartre'ı
ziyaret etmek istemeyişimi
harika bulan eleştirmenler için de
geçerli aynı şey.

eleştirmenler onu aşağıladığıma
inandılar
oysa tek nedeni
çok iyi bir yazar olduğunu düşündüğüm
ihtiyara
ne diyeceğimi
bilmeyişimdi.

anlaşılan
işler yolunda gittiğinde
farkında bile olmadığın
büyük işler başarmak
şerefine erişirsin

ve çok geçmeden
aslında inanılmayan
ama yine de inanılan
yeni bir efsane tabakası
kaplar işini
bu da birçok
dahinin aslında
göt
ve birçok
götün
aslında dahi
oluşunun açıklamasıdır.

umursamayacak kadar sert

beni ziyarete gelen iri yapılı biri var, büyük
koltuğumda oturur ve puro içmeye başlar
ben şarabı getiririm
ve içeriz.
koca adam bardağını dipler
ben de onunla birlikte benimkini diplerim.
fazla konuşmaz, stoiktir.

başkaları bana, "allah aşkına, Hank,
ne buluyorsun bu herifte?" diye
sorduklarında, "hey, benim kahramanım o, herkesin
mutlaka bir kahramanı olmalı," derim.

koca adam purolarını tüttürmeye ve içmeye
devam eder. içemeye bile kalkmaz,
kalkması gerekmez,
zahmete değmez.

gecede on puro tüttürür ve benim kadar
alkol içer.
bazen benden bile
fazla.
gözünü kırpamaz.
ben de kırpmam.

kadınlar hakkında konuştuğumuzda bile
hemfikirizdir.

en iyisi ikimizin yalnız olmasıdır çünkü
başkalarıyla konuşmaz.

evden gidişini hiçbir zaman
hatırlamam.
sabah koltuk hâlâ oradadır
puro izmaritleri ve
boş şişeler de,
ama o
gitmiştir.

en sevdiğim yanı beni hiç
hayal kırıklığına uğratmaması.
sert orospu çocuğunun teki,
ben de sert bir orospu çocuğuyum
ve üç ayda bir görüşüp
küçük gösterimizi
sahneleriz.
bundan fazlası
ikimizi de
öldürür.

komik adam

Bay Geomethel Pazar öğle sonralarında evinde parti vermeyi severdi. bizi mutlaka davet ederdi. sanıyorum 3. ya da 4. karımdı, her zaman bu partilere gitmek ister ve evde onunla kalmak partiye gitmekten daha katlanılmaz bir hal alıncaya kadar başımın etini yerdi. o gün karım kazandı ve arabaya atlayıp Echo Park'ın yolunu tuttuk, tepede park ettik ve aşağıdaki küçük gri eve baktık, bahçede duran insanlar geçen haftanın yarış sonuçları kadar yavan görünüyorlardı. fakat karım heyecanlandı onları görünce. bu tür etkinliklerden fazla uzak tutuyordum onu anlaşılan. dürüst, sağlıklı, insanlara ve eğlenceye düşkün taşralı bir kızdı sonuçta. (bana gelince, onunla yatakta oturup çikolata atıştırmayı seviyordum çünkü ömrümde gördüğüm en harikulade kahverengi gözlerle sahipti.) patikadan aşağı inip bahçesi ihmal edilmiş yeşil evin yanında Bay Geomethel ile güneşin altında dikilen insanların yanına gittik ve herkes tuhaf bir dürtüye tutunmuş gibiydi, orada olmayı haklı çıkaran gizemli bir nedense (ama gözlerine dikkatli baktığında beyinlerinin arkasındaki kuşku gölgesini görebiliyordun). taşralı sevgilim herkesi çok seviyordu, sadece Bay Geomethel'i değil, Chuck'ı ve Randy'yi ve Lila'yı ve Creasefoot'u (köpek). o, 3. ya da 4. karım, bir gruptan ötekine gidip tartışacak ilginç konular buluyordu. ben berbat şaraptan içebildiğim kadar içtim. çaktırmadan arka taraftaki çalılığa kusarken karım ortadan kayboldu, onu aramamı istiyordu, tekrar kustum, biraz daha içtim, bekledim ve havada gezinen birkaç soruya evet ya da hayır diye yanıt verdim. sonra karım belirdi ve bana Bay Geomethel'in onu yatak odasına götürüp tablolarını gösterdiğini ve çok şaşırdığını söyledi, çünkü tablolar çok çok iyiydi.

her insanın, dedim ona, yeterince deşersen, bir tür yeteneği vardır muhtemelen. Bay G'nin yeteneği, diye devam ettim, onun çok çok iyi tablolarıydı muhtemelen. kızdı bana, kışını dönüp yıkılmak üzere olan tahta parmaklığa yaslanmış iki genç adamın yanına gitti. mutlu oldular onu gördüklerine.

içeri girip mutfağa gittim, dolaplardan birini açıp neredeyse dolu bir küçük şişe votka buldum. bir bardak alıp dörtte üç votka dörtte bir su doldurdum. mutfak tezgahının üstünde bir Pall Mall buldum ve yaktım.

3. ya da 4. evliliğimin kıskançlığım, tahammülsüzlüğüm ve dehşet verici birçok başka özelliğim yüzünden sona ermek üzere olduğunu biliyordum. "öz güvenin eksik senin," derdi bana sık sık. ben bunu zaten biliyor, onun da keşfetmiş olmasından ötürü memnuniyet duyuyordum. içkimden birkaç yudum daha alıp bahçeye çıktım ve karım bana uzaktan bir bakış attığında öbür tarafa geçtiğimi ve bütün o dehşet verici şeylerden ötürü ona asla dönmeyeceğimi anladı. çok iyi hissettim kendimi, bataklıktan havalanan bir yaban ördeği gibi, avcılar köpekleri yüzüp onlara getirsin diye beni vuramayacak kadar sarhoş.

yine de, yanıma gelip denedi:

"sen şimdi gitmek istersin herhalde, parti tam kıvamını bulmuşken?"

gitmek isterim, dedim, ama parti de fena sayılmaz. kalabilirim.

benim için mi? diye sordu.

bizim için, dedim, çünkü artık sıkılmıyordum
ve Bay Geomethel yanıma gelip nasıl olduğumu
sorduğunda partiden çok memnun kaldığımı söyledim.
"ben seni münzevi sanırdım?" dedi.
öyleyim, dedim.

şimdiki karım, 4. ya da 5., partilerden haz etmiyor ama,
tabii ki, başka sorunlar var.
Bay Geomethel'in parti davetiyeleri düzenli olarak
gelmeye devam ediyor.
onları nefret ya da coşku duymadan fırlatıp atıyorum
ve 3. ya da 4. karım bazen arayıp
zırlıyor,
mizah duygumu özlediğini söylüyor, o kadar ender bir
şey ki diyor, ve benim kafam basmıyor çünkü
Bay Geomethel'in partileri dışında
güldüğünü
hiç anımsamıyorum.

hayranlarımdan biri

At Harry
bana cezaevinden yazardı
ben de mektuplarına yanıt verirdim. yazdığı bütün
yazarların içinde bir tek Ginsberg'den ve benden
yanıt almış dediğine göre. kitaplarımı satın alıp
onları diğer mahkûmlara okutuyormuş.
cezaevleri de diğer yerler gibi yazar ve eleştirmenden
geçilmez ve diğerleri gibi onlar da benden nefret
eder. At Harry beni müdafaa ettiğini söylüyor. onlara doğru
dürüst tek bir cümle kuramamama rağmen en azından içeride
yattığımı söylüyormuş.

cezaevinden çıktıktan sonra ziyaretime geldi Harry,
bir süre önce tahliye olmuş eski bir sabıkalıyla
birlikte. o sıralar kız arkadaşımın evinde yaşıyordum,
şöminenin önünde durup zihinlerinde fermuarlarını
açıp kapayarak kız arkadaşımı seyrettiler. cezaevine
düşme nedenlerini sormadım, yeterince fikir sahibi
oldum ama. fazla kalmadılar, yanlarında kadınları
vardı ve kadınlar Disneyland'i görmek istiyorlardı. Harry ve
arkadaşı marangozluk yapıyor, üç günde
benim bir ayda kazandığımdan fazla kazanıyorlardı.
el sıkışıp vedalaştık.

geçen hafta bir mektup aldım. At Harry cezaevine
dönmüş. şartlı tahliye kurallarını çiğnemiş dediğine göre. ona
inanıyorum. bir mahkûm şöyle demişti bana
bir keresinde: "herkes masumdur burda."

Harry son kitabımı nereden bulabileceğini soruyor. günde on iki saat daktiloyu örseliyormuş. cezaevinin iyi yanlarından biri de budur: kimse seni rahatsız etmez. sanırım Ginsberg onu yanıtlamaya devam edecek, ben de öyle. Paris'te ya da cennette dostlarım olacağına orada olsun.
mektubu hangi cehenneme gitti yahu?

yemlikteki İsa

New Jersey’li İrlanda asıllı bir anneyle
kızıydı.

arka tarafta oturuyorlardı

ve perdenin ardından

oturduğum binada olup bitenleri

gözetlerlerdi. kız 28 yaşındaydı, annesi

50 civarında.

erkeklerle görüşmezlerdi.

öğleden sonra birlikte yürüyüşe çıkarlardı.

devletten bir tür yardım alıyorlardı.

sonra binayı başka biri

satın aldı

ve günde 2 dolar ücretle

yöneticiliğe getirildiler.

ikisi için de hayatlarının

ilk işiydi.

telefon numaramı biliyorlardı.

geceleğim daha da zorlaşmaya başladı.

arıyorlardı:

"dairenizden feryat sesleri geldi!

biri mi öldürülüyor?"

"hayır, hayır, yok bir şey."

"bu binada gürültü istemiyoruz!"

geceler devam ederken
birkaç kez polis çağıldılar.
polis kapıya gelir ve onları
geri gönderirdim.

hiçbir zaman dışarı salmadıkları
iki kedileri vardı.
hatunlar televizyondaki gündüz programlarını
seyrederken kediler uyuşmuş ve sapıtmış
bir biçimde pencerenin önünde otururlardı.

her sabah kaldırıma sürükledikleri
büyük teneke bidonun
gürültüsüyle uyanırdım.
yaprakları tırmıklar, yerleri süpürür,
sonra yaprakları, kağıtları ve diğer çöpi
iple çektikleri
bidonun içine atarlardı.
sonra bahçeyi sularlardı.

çoğu gece
sabahın üçünde yatarım ve
onlar çalışmalarına
sabahın yedisinde başlarlardı.

kız ince delikli bir süzgeç
kullanırdı hortumla ve muz ağaçlarının
yapraklarını sulamayı severdi.
ses dayanılmazdı. yaprakların üzerindeki
parazitleri temizlediğine
inanırdı.

hatırımda kalan gecelerden birinde kız
annesi arkasında
kapımı çalıp,
"kahkaha sesleri duyduk burda!" demişti,
"saat onu geçiyor! bu saatte kahkaha
atamazsınız!"

mülk sahipleri sonunda
onları yarım blok ötedeki
diğer binalarına naklettiler
ve hatunlar ayda iki dolara
iki binanın da bakımını yapmaya başladılar.
benim için daha iyiydi orada olmaları.
şikâyetlerini dinlemek zorunda kalmıyordum:
"mülk sahipleri çiçek koparmak yasak diyorlar!"
"binaya alışveriş arabasıyla girmek yasak!"
ya da uyarı tabelalarını okumak zorunda:
"karton kutuları çöp bidonuna koymadan önce parçalayın!"
"bahçelere basmayın!"
"park edilmez! park eden arabalar çekilecektir!"
"çiçek koparmayın!"
ama en iyisi
polis ziyaretlerinin sona ermesiydi.

yarım blok yürümem gerekiyordu
kirayı ödemek için.
bir 15 ocak günü gittim
ve mukavva Noel ağaçları
duruyordu hâlâ
ve içinde mukavva kütüklerle
mukavva bir şömine
ve yemlikte

küçük mukavva bir İsa.
annesini kızına bir buçuk metre boyunda
doldurulmuş bir zürafa satın almıştı.
orada öylece durup
ödeme makbuzunu bekledim.
aldım ve sonra kız bana
kirli bir dosya kâğıdı uzattı.

"burada bizi sevmeyen bazı insanlar var. bu
dilekçeyi imzalayabilir misin? mülk
sahipleri için..."

ve kızın el yazısıyla:
"Lucy ve Betty'nin iyi yönetici olduklarını ve
işlerini iyi yaptıklarını onaylıyor,
kalmalarını istiyorum."

kâğıdı imzaladım. bana teşekkür ettiler ve
gittim.

kentte kuraklık vardı,
belediye su kullanımına
kısıtlama getirdi.
hatunlar süpürmeye ve
sulamaya gelmiyorlardı artık.
ama boş şişelerden ve muhtelif
çöpten geçilmeyen diğer binada
yeterince meşguldüler.
çılgın partiler vermeyi seven
tipler oturuyordu orada.
çoğu İngilizce bilmiyordu
ve kendi ülkelerinin müziklerini

dinlerlerdi sesi sonuna
kadar açarak
bu yüzden başlarını kaşıyacak
zamanları olmuyordu hatunların.
bu arada, artık akşam onda daktilomu
susturmak zorunda kalmıyordum.
sabahın üçüne kadar
neşe içinde öykülerimi ve şiirlerimi
yazıyordum.

ama bir gece döndüler yine. kapımı
çaldılar. kız önde
annesi arkasında.

"bu küçük bitkileri
kim dikti buraya?"

"kız arkadaşım dikti."

"mülk sahibi bunu
yapamayacağınızı söylüyor."

"neden?"

"elimizde bazı tohumlar var, bahçeyi
baharda düzenleyeceğiz!"

bir yıl önce birkaç paket tohum
satın alıp toprağa ekmiş, etrafını
ve örgüyle çevirmişlerdi ama hiçbir şey yetişmemişti.

"bahçeyi mi dzenleyeceksiniz?"

Üzerimde bir Japon kimonosu vardı ve
mangalore ganesh beedie tttryordum.
akşamın yedisi olmuştu, ilk içki
bekliyordu ve ilk şiir
daktilodaydı.

"evet. tohum aldık, baharı
bekliyoruz. mülk sahipleri o zamana
kadar bir şey ekilmesine izin vermiyorlar."

"hanımlar, lütfen mülk sahiplerine
bu bitkilerin her birini ölümüne savunacağımı
iletin. son sözüm bu."

bakakaldılar.

"ne tür bitki bunlar?" diye sordu kız.

"hay allah, gerçekten bilmiyorum."

döndüler ve yan yana yürüyüp
ay ışığının altında
uzaklaştılar.

saat geç olmuş, hava serinlemişti. yarım blok
ötedeki alışveriş arabasına doğru
yürüyüşlerini seyrettim.
arabayı kaldırımdan aşağı indirip
bıraktılar,
sonra da birlikte
batıya doğru yürüdüler,
diğer sorumluluklarını yerine getirmek üzere
sanırım.

rahip

dondurmacıda rahiple
karşılaştık.
bizi gördü ve gülümseyip
"merhaba!" dedi.
kûlahta iki top vanilya yiyordu
ve biz siparişimizi verirken
dışarı çıktı.

dondurmalarımızı alıp yemek üzere
biz de dışarı çıktık.
rahip gitmişti.
sohbet ettik yerken.

"rahip iyi bir tip."

"evet, bizimle konuştu."

"dondurma yiyor."

"sahici biri!"

"keşke bütün rahipler onun gibi
olsa!"

"bahse girerim ki
sinemaya bile gidiyordur."

"gidiyor, vaaz verirken filmler hakkında konuştuğunu duyduk ya."

"çoğunu sevmiyor."

"dondurmayı seviyor ama!"

"helal olsun."

"kesinlikle!"

dondurma külâhlarımızı
bitirmiştik.
öylece dikildik.

"şimdi ne
yapacağız?"

"rahibi ziyaret
edelim."

"olmaz!"

"pekâlâ, ne yapalım?"

"ne olursa..."

sonunda depozitolu
şışe aramaya
karar verdik.

rahip iyi bir
tıptı
ama yazımıza
uğursuzluk gelmesini
istemiyorduk.

1810 - 1856

bir gün Robert Schumann kendini
Ren nehrine attı ve kalan ömrünü
akıl hastanesinde geçirdi.

karısı, Clara, öfkeyle onun bestelerini
sakladı, çalınmalarına
izin vermedi.

insan karısının Schumann'ın en büyük koruyucusu
ve eleştirmeni olduğunu düşünebilir.

insan çok şey düşünebilir,
sanırım,
ama bu gece
Clara'yı değil de
Robert'i dinlediğim için
çok memnunum.

makineli tüfeğin başına dönüş

öğleye doğru uyanıp
posta kutuma bakmak için
eski ve yırtık robumla
dışarı çıkıyorum.

akşamdan kalmayım
saçım yüzümde
yalın ayak
hoplayıp zıplıyorum
yolumdaki küçük taşların üzerinde
dört günlük sakalımın arkasında
acıdan hâlâ korkarak.

yan binadaki genç ev kadını
pencereden halıyı silerken
beni görüyor:
"selam, Hank!"

lanet olsun! 22. kalibrelik bir silahla
kıcımdan vurulmak gibi bir şey.

"selam," diyorum ve posta kutumdan
Visa Card faturamı, indirim kuponlarımı,
su ve elektrik idaresinin ödeme gecikmesine dair
bildirilerini, mortgage çetesinin bir mektubunu
ve Belediyenin Bahçe Düzenleme Bölümü'nden
bahçemi adam etmem için bana 30 gün süre
tanıdıklarına dair uyarı mektubunu alıyorum.

sivri taşların üzerinde kırılarak
geri dönüp, içimden
bu gece bir şeyler yazsam iyi olacak,
hepsi birden hücumla kalkmış sanki,
diye geçiyorum.

o orospu çocuklarıyla baş etmenin tek bir yolu var.

gece koşuları şimdilik beklemek zorunda.

ezilmiş sinek misali ölü aşk

birçok şekilde
hâlâ bulvarın ara sokaklarından birindeki
sefil bir apartman dairesine yaşamama rağmen
iyi zamanlar da kapımı çalmıştı.

korkunç
engellere rağmen
merdivenin üst basamağına tırmanmışım.

çılginca kaçık düşlere sahip
eğitimsiz biriydim ve
o düşlerin çoğunu
gerçekleştirmiştim (yani, savaşacaksan
ekmeğin tamamı için savaş).

ama neredeyse
birden
(ki bu işler öyle olur)
canımdan çok sevdiğim hatun
beni terk edip
saat başı
yabancı ve geri zekâlı
erkekler ve kadınlar
ve (doğruyu söylemek adına)
muhtemelen birkaç
hayli düzgün insanla
düzüşmeye başladı.

ama
(ki bu işler öyle olur)
önceden
uyarılmamıştım
ve bu beni
şaşınlıktan kaynaklanan
acınası bir isteksizlik
ve yüreğimi pençeleyen
acılı bir salaklık haline soktu.

bir de
şansım değişirken
sırtımda
devasa bir çıban çıktı,
kayısı büyüklüğünde neredeyse,
küçük bir kayısı
ama yine de
bir canavarlık ve dehşet
işareti.

telefonu fişten
çektim
kapıyı kilitledim
jaluzileri indirdim ve
içmeye başladım
geceyi devirmek için, ve
çıldırdım, muhtemelen,
ama yeni bir tuhafılık ve
lezzet
hissiyle.

Careless Love'ın
eski bir plağını buldum
ve tekrar tekrar
çalmaya başladım –
o blues parçasının
umutsuzluğu
kafesime,
yerime,
kendi
mutsuzluğuma
eldiven gibi uyuyordu:
ezilmiş sinek misali ölü
aşk.

geriye dönüp yakın geçmişime
uzandım ve insan olarak
çok daha iyi, müşfik, uysal
olabilirdim diye
hissettim,
ona karşı değil sadece,
bakkala,
köşedeki gazeteciye,
davetsiz misafire,
pejmürde dilenciye,
sokak kedisine,
uykulu barmene,
ve/veya
filan.

tekrar tekrar
başarısızlığa uğrarız
ama sonra, sonunda, belki,
aslında o kadar da korkunç olmadığımızı
düşünür ve kendimizi
saat başı düzüşen kız arkadaşlar
ve neredeyse küçük bir kayısı büyüklüğünde
çıbanlarla
buluruz.

ah, pişmanlık!
ah, elem!
ve o
Careless Love plağı
sesi sonuna kadar açık
durmaksızın
çalıyordu!

ne zamandı ama
odanın her yanına saçılmış
bira ve viski şişelerine,
kirli çamaşırlara,
okunmamış gazetelere,
pişmanlıklara ve
anılara
takılıp tökezlerken.

sonunda,
bir hafta kadar sonra,
kendime geldim
ve bir pazar sabahı
saat dokuzda
kapımda buldum onu.

saçı derli
toplu,
makyajı özenle
yapılmış,
üzerinde yeni bir elbise,
ağzında bir
gülümseme,
yeni bir sayfa açılmış gibi –

orada öylece durup
aptalı oynadı
oyunbaz
kancık –

diğerlerini deneyip
onları (bir
şekilde)
yetersiz bulduktan sonra

dönmüştü (öyle
umuyordu en azından)
ona bir bira koyup
viski şişesini neredeyse boşalmış
bardağıma doğru
eğerken.

ve bütün bu süre zarfında
o unutulmaz
Careless Love
şarkısı çalıyordu beynimde.

ama ona duyduğum aşk
bittiyse şayet
başka bir şey başlamak
üzereydi
uzun bacaklarını
bacak bacak üstüne atıp
gülümsedikten sonra
neşeli bir biçimde, "ee, anlat bakalım,
ne yaptın benim yokluğumda,"
dediğinde.

aşka beş çeker

senfonik müziği severim ama sabah uyandığında ilk işi radyoyu açmak oluyor ve aralıksız Brahms ya da Ives ya da Stravinsky ya da Mahler ya da Beethoven ya da Mozart dinliyoruz. Greyfurdu dilimleyip yumurtaları haşlıyor, saniyeleri tek tek sayarak; 56, 57, 58. yumurtaların kabuğunu soyuyor, her şeyi yatağıma getiriyor, kahve dahil. karı-koca gibi hissediyoruz kendimizi. kahvaltıdan sonra kanepeye yerleşiyoruz, ayaklarımız aynı sehpanın üzerinde, klasik müziğe devam ederek. o kendine ilk viskiyi koyuyor ve üçüncü sigarayı yakıyor. iki gün iki gecedir bu şekilde sürüyor. ona hipodroma gitmek istediğimi söylüyorum. "seni tekrar ne zaman göreceğim?" diye soruyorum. bunun bana bağlı olmasını öneriyor. ben gelecek çarşambayı öneriyorum, saat bir gibi. başını sallıyor. başımı sallıyorum. başlarımızı sallıyoruz. Wagner devam ediyor.

DeLongpre'un otomobilleri

ne cüretle uyurum
sabahın beşinden akşamın yedi buçuğuna kadar
muhtemelen bir yerlerde askerler bir tepe
ya da bir yol için ölümüne savaşır
ve bizatihi bu kentte
birçok ev kadını bulaşıkların üzerine eğilirken.

samimiyetle söylüyorum, anlaşılacak ya da
dramatize edilecek onca şey
yok bu hayatta:
bu yüzden büyük şairler ekşir,
sıradan şairler ise sıkıcı olmayı sürdürür.
şairler olanı
abartırlar.

telefon çalıyor ve biri bana
yarın Ginsberg'in şiir dinletisine
gitmek isteyip istemediğimi soruyor.

hayır, hayır, diyorum, Ginsberg iyidir ama –

ertesi gün Creeley'i dinlemek ister miydim?

hayır, hayır, Creeley iyidir ama –

yatağa dönüp DeLongpre boyunca gidip
gelen arabaları dinliyorum. bir gün akşamın
yedi buçuğunda yatağımdan DeLongpre'nin otomobillerini
dinlemek üzerine
epik bir şiir yazacağım. olanı
abartacak mıyım? şu DeLongpre'nin
otomobilleri, ve evkadınları, ve tepeyi ele geçirmeye
çalışan askerler
edebi bir kibirden başka
bir şey değil.

ölüm değil sorun; gelmesini
beklemek.

40 yıl önce

Jane ve ben Merkez Garı yakınındaki
ucuz otel odamızda öğlen başlamıştık adi
şarap içmeye. ben halının üzerinde yalınayak
volta atıyor, yerden ayaklarımla kırık cam
parçaları topluyordum (gün ışığında derinin altında
görebiliyordunuz parçaları, kalbe doğru ilerleyen
mavi topaklar). yırtık şortum ve şortumdan taşan
çirkin taşaklarımla güçlü hissediyordum kendimi,
atletim sigara yanıklarıyla delik teşik.
koltuğunda sarhoş bir halde oturan Jane'in
karşısına dikilip
şöyle bağırdım ona:
"BEN BİR DÂHİYİM VE BUNU BİR TEK
BEN BİLİYORUM!"

Başını salladı, pis pis sırttı ve
"s.ktir git!" dedi, "sen götün
tekisin!"

odada kasıla kasıla yürümeye devam ettim
ve ayağıma alışılagelmişten daha büyük bir cam parçası
saplandı. uzanıp çektim: üzerinden kanım
damlayan harikulade ve baba bir parça. fırlattım, döndüm ve
Jane'e baktım:
"dünyadan haberin yok senin,
fahişe!"

"S.KTİR GİT!" diye
bağırdı bana.

sonra telefon çaldı. ahizeyi kaldırdığım gibi
"BEN BİR DAHİYİM VE BUNU
BİR TEK BEN BİLİYORUM!" diye
bağırdım.

resepsiyon memuruydu. "Bay Chinaski, sizi defalarca
uyardım, diğer misafirlerin uyumalarını
engelliyorsunuz."

"HANGİ MİSAFİRLER?" diye bağırdım gülerek, "ŞU
SEFİL ŞARAPÇILARI MI KAST EDİYORSUN?"

sonra Jane geldi yanıma. ahizeyi kaptığı gibi,
"BEN DE S.KTİRİCİ BİR DÂHİYİM VE BUNU
BİLEN TEK FAHİŞE BENİM!" diye bağırdı

ve kapattı.

gidip kapının zincirini
sürdüm.
sonra Jane'in de yardımıyla
kanepeyi kapının önüne
çektik,
ışıkları kapattık
ve yatakta oturup
onları beklemeye başladık.
ayyaş koğuşunun adresini
ezbere biliyorduk: Kuzey Bulvarı, 21 numara,
ne kadar da havalı
bir adresti.

ikimizin de yatağın yanında birer iskemlesi
vardı,
her birinde küllük,
sigara ve
şarap.

tam zamanında
geldiler.
"bu kapı mı?"
"evet, 413
burası."

aynasızlardan biri
copuyla kapıyı
çaldı:
"LOS ANGELES POLİSİ!
AÇIN KAPIYI!"

açmadık
kapıyı.

sonra ikisi de coplariyla
kapıya vurmaya başladılar:
"AÇIN KAPIYI! POLİS! KAPIYI
AÇIN!"

artık bütün misafirler uyanmıştı
kuşkusuz.

"hadi, açın şu kapıyı," dedi biri
daha yumuşak bir tonla, "sizinle biraz
konuşmak istiyoruz, o kadar."

"o kadar," dedi diğeri, "sizinle
bir iki kadeh bile içebiliriz."

Kuzey Bulvarı 21 numara korkunç bir yerdi,
beton zeminin üzerinde 40-50 kişi uyurdu
ve kimsenin sışmaya cesaret edemediğı tuvaletten
başka bir şey yoktu.

"kötü bir niyetimiz olmadığını biliyorsunuz, sadece
konuşmak istiyoruz,"
dedi biri.

"evet," dedi öteki.

sonra fısıldaştıklarını
duyduk.
birkaç dakika geçti
sesler kesildi.
gidip gitmediklerinden
emin değildik.

"hasıktır," dedi Jane,
"gittiler mi
sence?"

"ŞİŞŞŞ!"
diye tısladım.

oturduk karanlıkta.
batıya bakan pencereden
neon tabelaları seyretmekten başka
yapacak bir şey yoktu.
bir tanesi kütüphane binası yakınındaydı
ve kırmızı harflerle
uyarıyordu:
"İSA KURTARIR."
diğeri daha
ilginçti,
kanatlarını
yedi kez
çırpan büyük sarı bir kuş vardı
ve kuş kanatlarını
yedi kez
çırıptıktan sonra
altında reklam yazısı yanıyordu.
SİGNAL BENZİN.

o zamanki olanaklarımızla
yaşayabileceğimiz en iyi
hayatı yaşıyorduk.

bir tanım

gece sisini delen
bir ışıktır aşk

banyoya giderken
üstüne bastığınız bira şişesi
kapağıdır aşk

sarhoş olduğunuzda bulamadığınız
anahtardır aşk

on yılda bir gerçekleşen
şeydir aşk

ezilmiş bir kedidir aşk

köşedeki pes etmiş gazete
satıcısıdır aşk

diğer insanın mahvettiğini
sandığın şeydir aşk

zırlı savaş gemileriyle birlikte
kaybolmuş olan şeydir aşk

çalın telefondur aşk,
aynı ses ya da başka
bir ses ama asla doğru ses
değil

ihanettir aşk
evsizlerin ara sokaklarda alev alev
yanmasıdır aşk

çeliktir aşk
karafatmadır aşk
posta kutusudur aşk

eski bir Los Angeles
otelinin çatısına yağan
yağmurdur aşk

tabuttaki babandır aşk
(senden nefret eden baban)

45.000 kişi seyrederken
ayağa kalkmaya çalışan
bacağı kırık attır aşk

ıstakoz gibi haşlanma
biçimimizdir aşk

söylediğimiz bütün
yalanlardır aşk

bulamadığın
piredir aşk

ve bir sivrisinektir aşk

50 el bombacısıdır aşk

boş yatak sürgüsüdür
aşk

San Quentin’de bir ayaklanmadır aşk
bir tımarhanedir aşk
sinekli bir sokakta duran
eşektir aşk

boş bar taburesidir aşk

parçalara kıvrılmakta olan
bir Hindenburg filmidir aşk

çığlığı hâlâ yankılanan andır aşk

rulet masasında
Dostoyeski’dir aşk

yerde sürünen
şeydir aşk

bir yabancıya dayanmış dans eden
karındır aşk

bir somun ekmek çalan
yaşlı kadındır aşk

ve çok fazla ve
fazlasıyla erken kullanılan
bir sözcüktür aşk.

Gotik vesaire

Chinaski üzerine tez yazmayı tasarlayan
iki ayrı arkadaştan mektup aldım.
biri Louisiana'lı, diğeri ise
ortabatıdan bir yerden.
ikisi de pahalı kâğıda
özenle daktilo etmiş mektubunu.
genç ama ilgili bir izlenim uyandırdılar bende.
mektuplarına cevap verdim, ama fazla
bir şey söylemedim.

edebi sirklerinin
ucubesi gibi hissediyorum kendimi
bu yüzden de fazla bir şey söylemesem de
(onları hayal kırıklığına uğratmamak adına)
aklım uygun bir biçimde başımda değilmiş gibi
birkaç tuhaf cümle sıkıştırıyorum.

birkaç yıl önce
bir başka arkadaş tezini gönderdi bana.
pek de övülmediğim
sayfalar dolusu bir çalışma:
Los Angeles'ın Whitman'ıydım
ve
Gotik'tim daha birçok
tuhaf ve önemsiz şeyin yanında.

beni bildiğimden çok daha fazlasını bilmekle
onurlandırdı
ve tezi psikolojik önsezi açısından benzersiz
birkaç parça yazdığımı söyleyerek bitirdi.

hayatının ilk elli yılında
bir şeyleri yoluna sokamazsan
böyle yaparlar işte:
aklından bile geçirmediği
şeyler atfederler adama.

öğrenci gizemli ve
önemli olmasını istiyor.

ben ise kolay.

ki
öyle.

dolandırıcılar sergisi

T.S. Eliot'un bir gençlik fotoğrafını
gördüm
yemin ediyorum
Los Angeles Postahanesi'nde gece vardiyası
çalışırken sabaha kadar o gün
ya da o hafta kaç hatunla yattığını
ve kaç kadını reddetmek zorunda kaldığını
anlatıp böbürlenip tipin
kopyasıydı.

Ezra Pound'un
bir fotoğrafını gördüm ve
bana bir keresinde
yükleme avlusunda bir kediyi yakalayıp
kafasını yük vagonlarından birine vurmak suretiyle
öldürdükten sonra
birkaç saniye içinde derisini yüzüp
ıslak kürkünü havaya kaldırarak hayranlıkla seyreden
sıska tipi hatırlatmadıysa
allah belamı versin.
ikizi gibiydi Ez'in,
ikisinde de aynı keçi sakal.

F.Scott'un
bir fotoğrafını gördüm ve
boş zamanlarında jimnastik salonunun
helasındaki delikten küçük erkek çocuklarını
seyrettiğini anlatan tipi
hatırlattı bana.
"yakalanmadığın sürece
önemi yok,"
 demişti.
ben yine de, bir şekilde
önemi olduğunu
iddia etmişim.

H.L. Mencken'in fotoğrafı
1930'lu yıllarda, bunalım yıllarında
mahallemizdeki evlerin pencerelerinden girip
radyo, ütü, konserve filan çalan adamı hatırlattı bana.
polislerin onu götürüşünü seyretmişim.
13 yaşındaydım
öğle saatiydi
4-5 polis vardı
kelepçeyi bileklerine taktılar
ve güneş
parıldadı üzerlerinde.

D.H. Lawrence'ın fotoğrafı
lisedeki cinsi sapığı hatırlattı bana:
küçük kızların peşindeydi
büyük kızların peşindeydi
sonra yakalandı
ve onu da götürdüler
ama yakalanıncaya kadar
nasıl biri olduğu hakkında hiçbir
fikrim yoktu.
arkadaşımdı.
evimizin garaj kapısına karşı
el topu oynardık onunla,
diğerlerinden farklı olduğunu
düşünmemiştim hiç.

Hemingway'in fotoğrafını
kimseye benzetemedim.
hayır, şimdi düşünüyorum da,
geçen gün elli sent sadaka verdiğim
yaşlı berduşa benziyordu.
kafası onunki kadar yuvarlak değildi gerçi
ama onunkine benzeyen eğri büğrü
beyaz bir sakalı vardı
belki de konuştuğunda titreşen
sivri kırmızı kulakları yüzünden
düşündüm Ernie'ye benzediğini, fevkalade
büyüleyici–
güneş ışınları geçiyordu içinden,
sonra parayı aldı
ve uzaklaştı.

medya

gayet rahat ve lüks döşenmiş
salonunda oturuyorduk ki
şöyle dedi bana:
"medya neden sana hiç ilgi
göstermiyor?
son derece yeteneklisin.
neden sıradan işlerde çalışarak
harcadın yıllarını?"

o zengin ve eğitimli
hatunla
öylece oturdum –
hemen yanıt vermem
mümkün değildi–
ama
elden ne gelir?
diye geçirdim içimden,
kapı çalmak mı?
çaldıktan sonra ne denir?
bazen bulaşıkçılıktan bile kovulduğum
olurdu.

söyledim,
"öyle ya da böyle
hiç aklıma gelmemiş,"
dedim.

"gelmeliymiş,"
dedi, "boşu boşuna
ıstırap çekmişsin."

derken kapı çalındı, sonra bir başkası
geldi, sonra akın akın
geldiler –
hepsi ünlü:
ünlü bir karikatürist, ünlü
bir köşe yazarı, ünlü
bir aktör...

çok geçmeden hepsi oradaydı,
özellikle yemek servisinin yapıldığı
avluda.

şanslıyım burada olduğum için,
diye geçirdim içimden, asla
böyle bir eve sahip
olamam.

hatuna
erkenden çekilmek arzusunda
olduğumu söyledim
ve bir şişe ithal viski alıp
yatak odasına gittim,
karanlıkta birkaç kadeh içtikten sonra
soyundum,
yatağa girdim,
televizyonu açtım
ve beklerken
seyretmeye başladım.

ertesi sabah
hatun
işe gitti
ve ben arabama binip
bir daha oraya asla gitmeyeceğimin bilincinde
ağır ağır indim Hollywood Tepeleri'ni.

kente indim,
ön penceresi kırık
daireme gidip
kapıyı kilitledim,
buzdolabından
büyük bir şişe bira kaptım,
açtım
ve sabahın on buçuğunda
çarpık kanepeme oturup
sıkı bir yudum
aldım

hayatımda içtiğim
en güzel
biralardan
biriydi.

2

özür
ucuz bir bahaneden başka bir şey değildir
bu yüzden bu şiir bu kadar kısa
ve başlığı yok diye
özür dilemeyeceğim
oturmuş İsviçre'den ithal kahve içip
o bildik
sulu gözlü
Peter İlyiç
Çaykovski'yi
dinlerken.

yukan, aşığı ve çepeçevre

bazen alınganlaşırım
nerede olduğumu bilemem,
birkaç adım tökezler, yitik hissederim
kendimi.

tanıdığım herkes benden daha
uzun
daha zeki
daha müşfikmiş
gibi gelir bana,
ve daha az çirkin
elbette.

ama asla
uzun sürmez
bu ruh hali.

etrafıma sıkı bir
bakış atarım,
çepeçevre
sert bir bakış
ve aklım başıma
gelir

ama
bir süre için
sadece.

ana yemek

Tanrım, diyor bana, Rita ile ayrıldık,
genel yıpranma ve mutsuzluk.
neyse, artık dışarıda yiyorum ve
aynı berbat düşü tekrar tekrar görmek gibi.

ne demek istiyorsun? diye soruyorum.

yani, diyor, farklı restoranlara gidiyorum
ama hepsi birbirinin aynı,
aynı loş ışıklar ve boş masalar.
içeri giriyorum ve her seferinde
aynı adam elindeki gazeteyi bırakıp
masama doğru yürüyor...

mönüyü mü veriyor? diyorum.

evet, ve onun adına seviniyorum: ona para
kazandırıyorum, işini sürdürmesini sağlıyorum...

yoksa iflas eder herhalde?

bilmiyorum, diye devam ediyor. neyse, bir bira
söylüyorum, çorba, salata, karides ve patates tava.
küçük bir espri yapıp mönüyü iade ediyorum.
mutfığa doğru gidiyor.
dışarıda, yağmur yağıyor; içeride, radyoda
müzik.

sonra? diye soruyorum.

 orba geliyor. fena değil. gazeteyi okuyorum
 orbayı kaşıklayarak
ve gazetede  oyle haberler var:
BA KA KADININ BEBEğİNİ  ALIP
   AY ALIKOYDU.
  KENİN HER YERİNDE A ILAN
ZİNCİR RESTORANLARDA AVUSTRALYA'DAN
İTHAL AT ETİ SUNULUYOR.
ESKİ KARISINI,     OCUğUNU VE DOğAL GAZ
SAYACINI OKUMAYA GELEN G REVLİYİ
 LD RD .

sonra? diye soruyorum.

sonra salata geliyor. fena değil.

m kemmek salatayı, diyorum, ben
hen z yiyemedim.

salatayı bitiriyorum. sonra ana yemek
geliyor. idare eder. biraz kuru ve
tatsız ama.

yiyor musun? diye soruyorum.

evet, diyor, ama yardıma ihtiyacım var. adamı
 ağırıp bir bira daha ısmarlıyorum.

sonra?

birayı getiriyor
sonra gidip kasaya oturuyor.
bekliyor.
ben yemeği bitiriyorum.
başımı sallıyorum.
sonra gelip hesap pusulasını
masanın üzerine bırakıyor.
kasaya dönüp
oturuyor.

bu adam önemli değil, diyorum kendi kendime,
neden düşünüyorsun ki onu? huzurunu
kaçırmasına neden izin veriyorsun?

bahşış bırakıyorum yine de, diyor.

peki, sonra?

sonra kalkıyorum.
hesabı ödeyip
çıkıyorum.

yemeğini yedin en azından.

evet. sonra bir kafeye gidiyorum,
oradan başka bir kafeye, sonra başka
bir kafeye, ama her gittiğim kafede
o adam elindeki gazeteyi bırakıp
masama geliyor ve siparişimi alıyor!

bazen hiçbir şey değişmez, diye öneriyorum.
bazen her şey aynı kalır.

o loş ışıkların altında bekleyecek her zaman, diyor,
beni bekleyecek!
başka biriymiş gibi yaparak!

ama seni ne seviyor ne de nefret ediyor, diyorum,
adını bile bilmiyor.

ama aynı kâbusu tekrar tekrar görmek gibi
bir şey!
ne zaman kesilecek?

ortalık karardığı zaman, diyorum,
uyandıktan sonra bile,
bazen her şey eskisinden çok daha kötüdür.

evde yemeye başlasam iyi olacak,
diyor.

yazarlığa öyküden kelimeler

şu makinenin başında
otururken
kelimelerim
arkamda,
işlemem
arkalığında.

şimdi
tuşlara vururken
o
açık çekmecelerden birinin kenarına
basıp
masanın üzerine sıçırıyor.

burnu
tehlikeli bir biçimde
örselenen tuşlara yakın
yazışımı izlerken.

sonra
geri çekiliyor ve
burnunu
kahve fincanının içine
sokuyor.

sonra
dönüp
başını
bu bitmemiş şiirin kenarına
sürtüyor,
patisini makinenin bağırsaklarına
daldırıyor.

tuşlardan birine
vuruyorum,
sıçrayıp
uzaklaşıyor.

sonra
bir kez daha yerleşip
daktiloda yazışımı izlemeye koyuluyor.

şarap bardağımı ve
şişeyi
makinenin öteki tarafına
aktarıyorum.

radıoda kötü bir
piyano müziği
çalıyor.

Ting oturup beni seyretmeye
devam ediyor.

yazar mı olmak istiyor
sizce?
yoksa daha önceki hayatında
yazar mıydı?

sevimli kedi şiirlerinden
nefret ederim
ama şimdi de ben bir tane
yazdım.

bir sinek uçuyor odada
birden
ve Ting her hareketini
izliyor sineğin.

saat ikiye çeyrek var
ve uykum
geldi.

tamam, gevşe, bundan
daha kötü şiirler
okuduğundan eminim,

benim daha kötülerini
yazdığımdan da.

22 numaralı oda

merdiveni gıcırdayan eski otelleri
sevmişimdir hep,
ömeğin, size
22 numaralı odayı memnuniyetle kiralayan
kayıtsız işletmeciler tarafından yönetilen
eski otelleri –

çarpık pencereyi
ilk kez olarak açarsın
ve aşağıdaki bulvardan ölümcül
egzoz gazı dolar odaya
sen pencerede durup
trafik sinyalinin değişmesini seyrederken:
kırmızı sarı yeşil
yeşil kırmızı sarı

en iyisi ikinci kattır:
yangın durumunda
iki kırık bacak
ve hayat oyununda ikinci bir fırsatla
bulursun kendini.

eski oteller yaşlı kadınlar gibi
giderek iyileşirler,
yumuşarlar,
insancıllaşırlar,
çünkü yapacak başka bir şey kalmamıştır
onlar için.

St. Louis'de de böyledir,
Kansas City ya da Los Angeles'ta da.

çökük şiltenin üzerine oturup
o odada yaşamış
ve şimdi muhtemelen ölü olan
yığınla insanı düşünürsün,
o odada kaç kişinin
öldüğünü.

bir cazibesi vardır ama yatakta oturup
önünde kirası ödenmiş tam bir hafta
ve cebinde on dolara yakın para
olduğunu düşünmenin.
bilip bileceğin güvence
bundan ibarettir.

çok geçmeden kapı çalınır,
elinde neredeyse bitmiş
ucuz bir şişe şarapla
dişsiz bir ihtiyardır gelen
genellikle.

"buyur, içeri gir," dersin.

iyidir de,
babandan ya da üniversite profesörlerinden
çok daha akli başında konuşur.
ama işsiz olduğu için
onlar bunu asla kabullenmeyecektir.

seviyorum yeni odamı,
damlayan musluğu,
holün sonundaki tuvaleti,
yaşlı misafirimi,
ve çok geçmeden bir daha çalınır kapı,
bir başka ihtiyar,
sonra yine çalınır,
bir kadın bu kez,
çok yaşlı değil,
elinde yarısı dolu bir votka şişesi.

çok geçmeden
herkes çene çalıp
sigara içiyor,
holün sonundaki tuvalete
gidip gelenler.

biri radyoyu açar
ve bir süre sonra herkes
bağıra çağıra konuşmaktadır.
güzel bu
22 numaralı oda.

biri lavaboma
kusar.

yetmiş yaşında iki adam arasında
kavga çıkar,
engellerim.

başımı kaldırır ve otelin
yöneticisini görürüm,
o da içmekte, ağzında sigarayla
sessiz olmamızı söyler,
sigaranın uzun külü
geceliğinin üzerine düşmek üzere.

daha sonra
bir başına uyanırsın,
boş şişeler, sessizlik,
kuru bir kustumuk,
yerlere ve halıya fırlatılmış yemek artıkları
ve şekerleme ambalajları.

kalkarsın,
giyinirsin,
gıcırdayan merdivenden aşağı inersin,
gazete satın alıp
geri dönersin,
ayakkabılarını çıkarır,
yatağa uzanır
ve İş İlanları'nı okursun,
sevkıyat memuru
depocu
komi
bulaşıkçı
arayan var mı diye bakarsın.

o eski oteller
22 numaralı odada
birkaç gece hayatın tadını çıkarabildiğin sürece
bir fırsat tanırdı
insana.

havada yakalamış

şarkıcı 50 dolarlık puolar içer
ve sahneye çıkıp şarkı söylemeye başladığında
kadınlar ona külotlarını fırlatırlar.

bazı külotlar çantalarından çıkar
bazıları ise üstlerinden.

aşk şarkıları söyler,
istedikleri de budur zaten, şarkı
söylerken sallanıp terler
biraz.

Sinatra'yla kıyaslanmaz tabii ki
ama iyi birine benziyor –
bir enerji dalgası yayıyor, bahçıvanım
ya da tamircim olsaydı
severdim onu muhtemelen.

tanıdığım bir hostes bana bir keresinde
şöyle dedi: "domuzun tekidir. uçuş sırasında hosteslerden birini
tualete sokup düzdü ve
kız bel soğukluğu kaptı. adını duymaya bile
tahammülüm yok artık."

alın işte: aşk bir kez daha çuvalladı.
böyle bir yerde yaşıyoruz ve
sürekli başımıza geliyor.

ben hiç bel soğukluğu kapmadım ama ben de
külöt bombardımanına maruz kalsam
birkaç kez kapmış olurdum
muhtemelen.

ve şarkı söyleme tarzına zararı dokunduğunu da
sanmıyorum. parayı onun için
ödüyorlar.

buna içilir

LaBrea Bulvarı'ndaydık, hatuna,
"çocukluğumun on beş yılını geçirdiğim
evi görmek ister misin?" diye sordum.
"elbette," dedi.

Longwood Bulvarı'na saptım ve
evin karşısına park ettim.
aradan 50 yıl geçmişti
ve oradaydı hâlâ,
dehşetler evi,
binlerce dayağın atıldığı ev,
merhametsizlik ve mutsuzluk evi.
"yatak odanı göster bana,"
dedi.

bahçeyi kat ettik,
750 kere biçtiğim bahçeyi.
komşunun park girişine yürüdük.
"işte," dedim ona, "geceleri bu pencereden
kaçardım, aşağı inmek için kullandığım
çalı da aynı yanılmıyorsa.
tanrım, gidelim burdan!"
arabaya bindik ve gazladım.
iki ebeveynimden de sevgi
görmemiştik. bu kadarla da kalmamıştı
çektiklerim. ondan sonra uzun süre
talihim de kötü gitmişti.

"o evi tekrar görmek istemiyordun,
değil mi?" diye sordu.
"fikir benimdi," dedim. "kusura bakma."
"sevgilim," dedi, "ben de üzgünüm."
"geçti," dedim, "bir kısmı
geçti."

evime vardık ve
kapıyı açtım,
çöp kutularından melekler fırlayıp
yırtık pırtık kahverengi halının
üzerinde dans etmeye
başladılar,
ışık ve talih yansıyordu
duvarlardan
o banyoya girer ve
ben arkama yaslanıp
bir şişe Havemeyer
Bernkastel Riesling açarken.

otur ve dayan

önce Mae West öldü,
sonra George Raft,
Eddie G. Robinson gideli
çok oldu zaten,
ve Bogart ile Gable
ve Grable,
ve Laurel ile
Hardy,
ve Marx Kardeşler,
çocukluğumda
sinemada geçirdiğim
bütün o öğleden sonraları da
gitti onlarla birlikte,
odada etrafıma bakıyorum
ve oda bana geri bakıyor,
sonra da pencereden dışarı.
zaman çaresiz sarkıyor
kapının tokmağından
kâğıt ağırlığı işlevini gören
altın rengindeki
baykuş
başını kaldırıp
bir çok boş
cumartesi
öğleden sonralarına
oturup katlanmak zorunda olan
yaşlı adama
bakarken.

hayal kınklığı

durup dururken edebiyata merak salan çok ünlü
bir jokey var, bir gece
ziyaretime geldi ve bana,
"baksana, okuyabileceğim bir şey önerir misin?"
diye sordu. "Céline adında biri var," dedim, "*Gecenin
Ucuna Yolculuk* kitabını okumanı öneririm."

iki gece sonra
aradı.
"baksana, o kitabı hiçbir kitapçıda bulamadım";
ona Céline'i hangi kitapçıda bulabileceğini
söyledim.
bir gün hipodromda karşılaştık,
"kitabı bulabildin mi?" diye sordum,
"evet," dedi.
ondan sonra onu hipodromda her gördüğümde
"kitabı okudun mu?" diye sormaya başladım.
her seferinde, "henüz değil," dedi.

son gördüğümde, "havasına giremedim, çok
ağır," dedi.
"ne?" dedim.
"evet," dedi. "kitabı karıma verdim."
"iyi," dedim. "o nasıl buldu?"
"kasvet verici."

bahislerimi oynadıktan sonra eve sürerken,
"Céline'den söz ediyor olamaz," diye
geçirdim içimden, "benim uzun yıllar önce
Acme Elektrik Şirketi'nde
floresan lambalarını tahta sandıklara
dizerek geçirdiğim
uzun gün sonrasındaki
yağmurlu kış gecesinde okuduğum
Céline'den söz ediyor olamaz.
o odada Céline'i ilk okuduğumda
kahkahalarla güldüm
çılgın hakikate,
yatağın üzerinde sıçradım,
şilteyi çevirip yumrukladım, içimden,
kimse böyle yazamaz, diye geçirmiştim,
bu her şeyin başı, ortası ve
lanet sonu!

arada sırada hipodromda rastlıyorum
o jokeye, iyi
bir tip, ama
eski tadı yok artık
benim için.
atlardan söz etmekle
yetiniyoruz.

kız arkadaşım çok kolay diyor

"kadın Broadway oyunlarının sahne dekorlarını yapıyor ve sanat filmlerinde editör olarak çalışıyor. adam flamenko gitaristi, hayli ünlü, elleri iki yüz bin dolara sigortalı."

"adam sipariş üzerine sıcak su küveti yapıyor, ayrıca kış geldiğinde en iyi kayak tesislerinde çalışır. kadın olağanüstü sepetler örür ve onları el sanatları sergilerinde satar. gerçekten çok yetenekli."

"kadın ünlülerle söyleşirken adam fotoğrafları çeker. kumsaldaki evlerini çevreden topladıkları taşlarla kendileri inşa ettiler."

"adam Hawaii'de ot yetiştirip otu sörf tahtalarının içinde Los Angeles'a sokuyor. kadın ünlü bir pop dergisi için yazıyor."

"kadın gezi gemilerini restore ediyor, adam ise bir rock grubunun menajeri. son derece zeki bir çocukları var."

"kadın mali danışman olarak yılda sadece iki ay çalışır, adam gayrimenkul alıp satar. beş yüz bin dolara bir ev satın alır, dört ay sonra altı yüz bin dolara okutur."

"adam sadece tuhaf işlerde çalışır, 3-4 günde bir ay çalışmadan yaşamasını sağlayacak kadar para kazanır. kadın tahta oymacısı, çok iyidir."

"adamın babası öldü, kereste fabrikası ona kaldı. eskiden eşcinsel ve alkolikti. kadın ufacık bir şey, adamın yarısı. sonunda evlendiler."

"Meksika ve Güney Amerika'da yaşıyorlar. topraktan istifade etmeyi biliyorlar. kadın mücevher tasarımcısı, sadece turistlere değil, yerel halka da satıyor. adam bir türlü İngilizce'yi sökemedi. sökmesi de gerekmiyor. öylece oturup o gözlerle bakar insana! ne gözler, tanırım!"

"adam her yıl İspanya'ya gidip bir şatoda yaşar. İngiliz aksanıyla konuşur ve kadınlar onun için çıldırır."

ey büyük allahım, diye geçiriyorum içimden, o güne dek çalıştığım bütün fabrika ve atölyeleri düşünerek, yattığım bütün park banklarını ve cezaevlerini, sonra da bu insanları duymak!

tahta oymacılığı yapabilir ya da
bir sanat okuluna kapağı atabilir ya da
Girit'e seyahat edebilirdim,
Peru'da deri gerebilirdim,
zengin yaşlı kadınların ayaklarına kapanıp
ağlayabilir
ya da sipariş üzerine
yaban domuzu avında kullanılmak üzere
yaylı tüfek yapabilirdim!

ne kadar kolay,
bütün yapman gereken
zeki ve parlak
olmak.

geri zekâlı olmasaydım
onlar gibi
olabilirdim:

her yerdeki
hünerli ve başarılı
sihirli insanlar gibi!

Amerikan Edebiyatı II

kişisel olmak en iyisidir. tanıdığım bir profesör var,
bir keresinde birlikte bira içiyorduk, bana, "yazılarında
nasıl bu kadar kişisel olabiliyorsun anlamıyorum,
utanç verici değil mi?" diye sordu.

yanılıyor, her şey kişiseldir.
tarih kişiseldir. sabahları perdeyi
çekmek kişiseldir. bira içmek de öyle. soyut olan da.
nesne de. tahta kuruları ve neyronlar da.

ve hiçbir şey,
hiçbir şey düşünmeden bir merdiveni
çıkma kadar kişisel değildir. ben sık sık
saatlerce hiçbir şey düşünmemeye bayılırım.

bu profesör, ben gece bekçisi ve sirk hamalı
olarak çalışırken çok fazla ders vermiş
anlaşılan. ona söyleyebileceğim bir şey yoktu
ama elimden geleni yaptım: "biranı iç,"
dedim, "ve karından söz
et bana."

birasını içmekle yetinince
ben de ona kendi karımdan söz ettim.

kalp ağrısı

eşcinsellerin kaldığı bir otelde yaşıyordum,
dedi bana.
bir süre sonra sinirlerim bozuldu.
düzmeye başladım o herifleri.
bir travestiye aşık oldum hatta.
neyse, geçen sabah çöp bidonunda
bir dildo buldum, hâlâ vazelin vardı üzerinde.
Frisco'dan ayrılmam gerekiyordu, San Diego'ya
uçtum. bir bara girdim ve orada genç bir
hatunla tanıştım, taş gibi bir vücut. bir süre içtik,
sonra bana çükümü emeceğini söyledi (hamile kalmamak için
çük emmeyi yeğliyordu).
evine gittik, salonda 3 herif. kim olduklarını
sordum. oo, dedi, onlar benim sevgililerim. bir dakika
dedim, o üçünün çüklerini de emiyor musun? evet,
dedi ve ben topukladım.
bir avukatın portresini yapmaya gittim. bana
300 dolar vaat etti, bitirdiğimde 25 dolar
veririm dedi, dalga mı geçiyorsun dedim, değil ruhumun,
harcadığım boyayla
kâğıdın masrafını bile karşılamaz.

25 dolar dedi.

resmi parçalayıp
çıktım.
şimdi ne halt edeceğimi bilmiyorum,
New York'a dönerim
belki.

nereye gitmeliyim sence?

Portland'a, dedim.

Portland! dedi, öfkeyle. kafa bulma
benimle! şu sarkık bitkiyi de
nereden buldun? kediyle ne işin var
senin? hem banyonu
kim boyadı o korkunç
renge?

hatırı sayılır ölçüde yaratıcılığa neden oluyorum

sigaralarıyla kanepemi
delik deşik etti
ve sabahın ikisine kadar bir şişe
viski içti
sonra da radyoda senfonik müzik bulup
sesini sonuna kadar açtı.
entelektüelleşti
ki onun için entelektüelleşmek
tarafımdan söylenen her şeye
muhalafet etmekten ibaretti,
bir de
yatakta iyi değildi,
sonunda usanıp bittiğini
söyledim.

şimdi sürekli arıyor beni.
şehirlerarası.
yazdığı şiirleri okuyor bana.

bir tanesi bir sineğe dair,
sinekler de acı çeker,
diyor şiir.

bir başkası bir uğur böceğini
nasıl öldürdüğüne dair,
uğur böcekleri öldürmeye karşı
bir yasa yok,
diyor şiir.

sonra beni arayıp
bir dergiye bir öykü yolladığını
ve o öyküde ipliğimi pazara
çıkardığını söylüyor.

sana öyküyü okumamı ister misin,
diye soruyor.

hayır, önemi yok, diyor
ve kapıyorum.

çıplak ayağıyla bir karafatmayı
nasıl ezdiğine dair uzun ve nahoş
bir şiir yazmış bir başka
hatun tanıyorum.

onları tanıştırmalıyım.

kardan adamın ölümü

Los Angeles'a
ilk ve son kez kar yağdığında
Neal'in ön bahçesinde küçük bir
kardan adam yaptık, o güne dek gördüğümüz
tek kardan adamdı: gözleri üzümden,
bumu havuçtan,
ağzında puro niyetine
şarap mantarı.
sabahın sekizinde yapmıştık
kardan adamı.
öğle vakti geldiğinde
çatılardaki ve bahçelerdeki
karlar eridi
ama bizim kardan adamımız
duruyordu hâlâ
biraz küçülmekle beraber.
Neal erimemesi için onu
buzdolabına koymamız gerektiğini söyledi,
öyle yaptık.

ertesi sabah kardan adam
arka balkondaki buzlukta duruyordu
ve çok az küçülmüştü.
gerçekleşmiş olan mucizeyi
anımsatıyordu bize.
dördümüzdük: Neal, ben, Eddie ve Gene.
uzanıp ona hayranlıkla
dokunduk.
Los Angeles'a muhtemelen bir daha
kar yağmayacağını

biliyorduk.

o ögle sonrasının üzerinden
3-4 gün geçti,
ön bahçedeydik Neal,
"KARDAN ADAMIMIZI
ÇALDILAR!" diye bağırdığında.

tanımıyorduk çocukları,
bizim okuldan
değillerdi.
içlerinden biri kardan adamı almış
arka bahçede
ne yapacağını bilmez bir şekilde
koşuyordu;
yüksek tel örgüyle çevriliydi
arka bahçe.
kardan adamı kapan çocuk dışında
biz yaşlarda
üç çocuk daha vardı.
arka bahçeye koşup
onlara yumruk sallamaya başladık.
kardan adamlı çocuk kardan
adamı yere bırakıp karşılık verdi.
iyi dövüşüyorlardı
ama haklı olduğumuzu biliyorduk
ve onlardan daha öfkeliydik,
bir süre sonra kaybetmeye başladılar,
burunları kanadı.
bizden daha iyi küfretmelerine rağmen
geri püskürttük onları.
üç tanesi kaçmaya

başladı
ama içlerinde en iri olan
yere uzanıp
kardan adamın başını koparttığı gibi
ağızına attı.
"SEN ÖLDÜN!" diye bağırdı Neal.
peşine düştük
ama kaçtı,
bacakları çok uzundu,
yakalayamazdık.

kardan adamımızdan geriye kalanın
yanına gittik.
kavga sırasında üzerine
basılmıştı.
fazla bir şey kalmamıştı
geriye.
küçük kirli beyaz parçalar.
"bunu saklamanın bir anlamı yok,"
dedi Neal.
sonra ayağıyla ezip parçaladı
kardan adamı.
bir süre sonra ıslak topraktan
başka bir şey kalmadı.

"nereden öğrendi o puştlar
kardan adamımız olduğunu?"
diye sordu Neal.

Neal'in annesi geldiğinde
öylece oturuyorduk.
eve girip bir süre içeride kaldı,

sonra arka balkona
çıktı.

"kardan adama
ne oldu?" diye sordu.

"hiç," dedi Neal.

"benimle konuşurken bu ses tonunu
kullanma!"
dedi Neal'in annesi.

Neal öylece oturdu.

"duydun mu beni,
Neal?"

"evet..."

"yine yaptın aynı şeyi!
hemen eve giriyorsun,
hemen!"

Neal kalkıp
eve girdi.
Eddie, Gene ve ben
kalkıp
sokağa doğru
yürüdük,
Gene evine
gitti
Eddie evine

gitti
ben de
evime gittim
ve tek kelime bile
etmedik,
vedalaşmadık bile.
Los Angeles'a bir daha
kar
yağmayacağını
biliyorduk.

engellenmiş

atları kulübelere sokmuşlardı,
bahsimi oynamak üzere koşmaya başladım,
gişeye vardığımda iki kişi vardı önümde.
ilki, iyi giyimli bir adam, gişeye yaslanmış
uyukluyordu sanki.
"TANRIM!" diye bağırdım, "EVİNDE UYU!"

"ŞUNA BAK," dedim önümdeki adama, "KUPONUNU
TEK ELLE ALMAYA ÇALIŞIYOR!"

"evet," dedi önümdeki adam,
"çok ağır gerçekten."

"ÖMRÜMDE ÇOK DANGALAK
GÖRDÜM!" dedim yüksek sesle, "AMA
BÖYLESİNİ GÖRMEDİM!"

gişenin önündeki adam ağır hareketlerle
kuponlarını aldı, arkasına döndü ve "birader,
tek kolum var," dedi bana.

"affedersiniz, efendim," dedim. sonra da, "bakın,
tek kolunuz olduğuna göre bahislerinizi
çok daha erken oynamanız gerekir!"

adam uzaklaştı, zil çaldı ve atlar
fırladı, bara gitmekten başka
çare kalmamıştı.

makineli tüfek operatörü

daktilomu makineli tüfeğe benzetenler olmuştur,
ben dahil,
ama bazen cephaneyi tüketir
üzerini örter (silahın)
yatak odasına girer
kendimi yatağa bırakır
ve içimden
ey büyük allahım, Sears Roebuck'taki
işten ne demeye ayrıldım,
diye geçiririm,
fevkalade şık küçük önlükleri vardı ve
yaptığım alışverişlerde yüzde on
tenzilat yapıyorlardı.

ölümsüz öykülerime yanıt gelmiyor
iç bölgelerde yaşayan editörlerden,
yastık üstüne oturur gibi oturmuşlar üzerlerine.
şairler geliyor ama,
rotasyona bağlamış olsalar gerek.
"hadi, Chinaski, kafayı çekip konuşalım!
yalnızlık çekiyorsun, Chinaski, paranoya belirtileri
gösteriyorsun..."
"hayır, dinle," diyorum, "inan bana, her gece
farklı bir çete geliyor buraya, dün gece
kayıt cihazıyla gelmiş bir grup bile vardı.
korkunçtu!"
"eminim bayılmışsındır! bir bira daha
iç!"

burada uyuyanlar bile var, sabah olduğunda
götmeleri gerektiğini söylüyorum. anlamıyorlar.
sadece adımı kullanarak hayatımı kazanabileceğimi
söylüyorlar bana; kim olduğumun farkında
değilmişim. ben biliyorum
kim olduğumu.

onlardan kurtulduktan sonra sıra posta kutusunda.
dergilerden yanıt yok. yanıtlanması gereken
kişisel mektuplar sadece; İsrail'den bir mektup,
New York'tan bir mektup, San Diego'dan bir mektup, New
Orleans'tan ve Normal, Illinois'dan birer
tane. şairlere ve mektuplara gelince *ölümsüzüm*,
iyi de dükkâna kim bakıyor?
makinelî tüfek nerede?
yazabilmek için hayatım boyunca savaş verdim
ve şimdi bir yazışma kursu yürütüp
sabaha kadar açık bir bar çalıştınıyorum.

kapıya bakması
ve telefonları cevaplaması için
yaşlı bir kadın bulmalıyım kendime:
"üzgünüm ama Bay Chinaski bugün müsait değil.
mesajınız var mı?"

orospu çocuğu diyecekler bana tabii ki.
canım, öyleyim.
ya da onlar beni öyle
yapıyorlar.

iki ölüm

uzun yıllar önce
(Stravinsky bugün ölmeden
çok önce)
her şeyi öğrenmek istediğini
söylemiştin bana,
makinelere ve binalara dair,
savaşa ve kadınlara dair,
kentlere
ve İnsanlık
Tarihi'ne dair,
ve ben sana
boş ver,
çok yorucu,
önemli olan bildiklerimiz
değil
bilmediklerimiz
demiştin.

henüz bilinmeyeni
bilmeyi ne kadar da çok
istemiştin.

ve seni tabutunda
gördüğümde
Stravinsky'nin de bugün
öleceğini
ve bu gece oturup
ikiniz hakkında yazacağımı
nereden bilebilirdim.

bitmek bilmeyen okul bahçeleri

bir korku gösterisiydi okul bahçesi; zorbalar,
sapıklar ve
diğer öğrenciler
kurban kendileri olmadığı için
memnuniyetle izlerken
tel örgüye dayanmış vaziyette
yenen dayaklar;
sık sık ve sıkı dayaklar
yerdik
ve daha sonra
bizi başka bir dayağın beklediği
evimize varıncaya kadar
peşimize takılıp
taciz ederlerdi.

zorbalar tek hâkimiydi okul bahçelerinin,
tuvaletlerde ve su fışkiyelerinde
yediğimiz fırçaların haddi hesabı yoktu,
ama kendi tarzımızda dayandık,
asla merhamet dilenmedik,
erkek gibi ve sessizce
katlandık,
bizi güçlendirdi,
daha sonra işimize yaradı
o dehşet
ve tuhafır
biz giderek güçlenirken
zorbalar geri çekilmeye başladı
yavaş yavaş.

ilkokul,
ortaokul,
lise,
bakımsız bitkiler misali büyüdük,
bulabildiğimizle beslenip
zamanla açarak
ve daha sonra
o zorbalar
bizimle arkadaşlık kurmaya çalıştığında
sırtımızı döndük onlara.

sonra üniversite,
yeni rejimin altında
zorbalar eriyip yok oldular neredeyse,
biz büyüdükçe onlar küçüldüler.

ama yeni zorbalar vardı artık,
bizim öğrendiğimiz o zor dersi
öğrenmek zorunda olan
profesörler,
çılgın gibi parlıyorduk,
görkemli ve kolaydı,
hazırlık sınıfı öğrencileri
ürküyorlardı cesaretimizden,
ama bakışlarımız onları delip
bizi orada bekleyen
büyük savaşa doğru yöneliyordu.

sonra bulduk kendimizi orada,
tel örgüye yaslanmış bir kez daha,
toplum tarafından yerleştirilmiş
yeni zorbalara,
bizi onyıllar boyunca
aynı yerde tutacak olan
patronlar ve amirler,
sokaklarda
baştan başlamak zorunda kaldık
çığgınlığın hükmettiği küçük odalarda,
o odalar ki öğle saatlerinde
her zaman loştu,
yıllarca sürdü böyle,
ama önceden gördüğümüz eğitim
dayanmamızı mümkün kıldı
ve neredeyse
sonsuzluk kadar uzun bir sürecin sonunda
ışgın ucundaki tüneli bulduk nihayet.

yeterince küçük bir zaferdi,
kahramanlık şarkılarına gerek yoktu,
çünkü biliyorduk küçük bir şeyden
küçük bir şey kazandığımızı,
o zorlu özgürlük savaşını sadece
o yalın tadı için verdiğimizizi.

ama ilkokul hademesini gözümüzde canlandırabiliyoruz hâlâ
elinde süpürgesi
ve mahmur yüzüyle;
saçları özenle fırçalanmış
bukleli kızları görebiliyoruz hâlâ
yeni kolalanmış elbiselerin içinde pırıl pırıl;

öğretmenlerimizin yüzlerini görebiliyoruz,
gerdanları hüznün verici bir biçimde katlanmış;
voleybol sahasını ve beyaz filesini görebiliyoruz;
tepemizde sürekli parlayıp
devasa bir mandarinin suyu gibi üzerimize
dökülen güneşi hissedebiliyoruz.

kolay olmadı
baş işkencecimiz
Herbie Ashcroft'u
ve tel örgüye yaslandığımızda
durmayıp geçen arabaların sesini dinlerken salladığı kaya gibi
yumruklarını unutmak,

dünya yaptığını yaparken
merhamet dilenmedik
ve ertesi gün sınıftaydık mutlaka
gün sektirmeden,
ne kadar sakın ve güvenliydi kızlar oysa
sıralarında dimdik
karatahta ve tebeşir dolu odada
biz bütün dehşete ve kavgalara rağmen
acımasız küçümseyici tavrımızı inatla sürdürüp
bizi kucaklayacak daha iyi bir şeyi beklerken
o asla unutulmayacak
ilkokul dünyasında.

Beaujolaïs jadot

Belçika'nın köpekleri
kötü hissederler kendilerini
bazı öğle sonraları,
olaylar bir o yana
bir bu yana akarken
hiçbir şeyin, hiç kimsenin gözünün yaşına bakılmaz.

olsun, trajediler
tesadüflerin rastgeleliğini
sürekli hatırlatırlar bize:
dağlara çakılan
uçaklar;
unutulmuş pansiyon odalarında
yalnızlık sigaralarını içerken
kendilerini ateşe veren
yaşlı kadınlar;
küçük savaşılar sürüyor, ve korkunç tecavüzler,
tesadüfi cinayetler her zaman işlenecek
Belçika'nın köpekleri kendilerini kötü hissederken
bazı
öğle sonraları:
gözlerinden belli,
seğirip titriyorlar –
ve yok gidecek bir yer, hiçbir zaman
yok gidecek bir yer, öyle
tasarlanmış.

masaya

Beaujolaïs jadot

dökülmüşken

burada oturup bütün bunları

aklımdan geçirirken,
tek düşünebildiğim
Belçika'nın köpekleri,
ve İsa, kafama böyle takıldıklarına göre
kendilerini çok kötü hissediyor olmalılar.

belki de hiçbir anlamı
yok, öyle olması
en iyisi.
oturduğum odanın karşısında
bir başka oda var,
birazdan o odaya gidecek
ve düşsüz bir uykuya dalıp unutacağım
bana sürekli olarak
bütün o yitik ve yalnız hayatları
hatırlatan
Belçika köpeklerini.

bar muhabbeti

Arnold önündeki içki bardağına bakıp
şöyle dedi, "sonunda
mükemmel kadın diye bir şey
olmadığını kavradığında
kadınların neden olduğu çılgınlığın
tuzağına düşmeden
oturup huzurlu bir biçimde
bekleyebilirsin ölümü."

Mike önündeki içki bardağına bakıp
cevap verdi; "ama, aklını koruyabilmek için
önce bir dizi çılgınlıktan geçmek
gerekir."

"çılgınlıklar," dedi Arnold, "hepsinin
adını hatırlıyorum..."

"ben," dedi Mike, "hepsinin birbirine
benzediklerini hatırlıyorum: bağırsaklar, dirsekler,
kafatasları, kulaklar, diz kapakları, damarlar,
saçlar, gözler, kulaklar, ayaklar,
parmaklar filan..."

"bende en çok şikâyetleri yer etmiş," dedi
Arnold. "hiçbiri beni beğenmiyordu
sanki."

"seni beğeniyorlardı," dedi Mike, "ama kafalarındaki kalıba göre biçimlendirmeye çalışıyorlardı..."

"kadınlardan konuşmayalım," dedi Arnold.
"bir yere varmaz."

"pekâlâ öyleyse," dedi Mike, "şunu deneyelim: bir nükleer savaşın dünyayı yerle bir etmesine ne kadar kaldı sizce?"

"yapma, arkadaş," dedi Arnold, "kadınlardan nükleer savaşa!"

"hey," dedi Mike, "şu içeri girene bakar mısın! bunun bağırsakları kusursuzdur bahse girerim ki!"

kadının bar taburelerinden birine yürüyüp oturuşunu seyrettiler.

sonra profesyonel Amerikan futbol liginden konuşmaya başladılar.

ikisi de düşkünderler oyuna, mantıklıydı,
sert ve cesur,
ve konuştuğça kendilerini
daha az kötü
ve çok
daha iyi
hissetmeye başladılar.

onlar konuşurken
kusursuz bağırsaklara sahip kadın
havaya bir maymunun kış deliği genişliğinde
bir duman halkası üfledi.

kadın parmağını halkanın içine sokarken
Mike ile Arnold birer içki daha istediler.
pek zamanları
kalmamıştı
artık.

tükenmiş

en iyi fabrikadan geceye çıkışımızı
hatırlıyorum,
çıkış olmandan mutlu
ama işe muhtaç,
kimse fazla bir şey demezdi
– önce marşların gırgırı
sonra da bir kez daha çalışan
eski motorların kükremeleri
ve patlamaları duyulurdu
– yılgınlık içinde geri vites takıp
fabrikayı arkamızda bırakmak üzere
otoparktan çıkardık
– her birimiz ayrı yerlere doğru
– kimi karısına ve çocuğuna
– kimi boş pansiyon odalarına ya da
küçük ve kalabalık dairelere;
bana gelince;
kadınımın orada olup olmayacağını
ya da oradaysa
ne kadar sarhoş olacağını
asla bilmezdim
- ama hepimiz için
fabrika arkada bekliyordu,
zaman kartlarımız raflara düzgünce
dizilmiş.

bir şekilde benim için
en iyi zaman
fabrikadan eve sürüş zamanıydı,
trafik ışıklarında durup
kalabalığı seyrederek,
olmak istemediğim bir yerle
gitmek istemediğim bir yerin
arasında asılı
—iki mutsuz yaşantının arasında
sıkışıp kalmış,
ama aynı yerde olan diğerlerinin
çoğu da öyleydi,
sadece o fabrikada,
o kentte değil,
bütün
dünyada:
kurtuluş şansımız yoktu
ama yine de katlanıp
devam ediyorduk.

üç külot

İsveç boktan bir yer
Paris boktan bir yer

cellat yanlış kafaları
keser

giderken
ardında
3 külot bırakmışsın
ben onları giyemeyecek
kadar şişmanım

Londra boktan bir yer

Los Angeles boktan bir yer
artık:
ağzında salyaları akan canavar
ölü balık hafızası sokuluyor
arkamdan sinsice,
taç yaprakları kılığında gezinen ambulanslar:

yanlış olan
anlaşılamadı
doğru olan ise
tükendi.

ayyaş

yan dairedeki ayyaş
televizyonda beysbol, futbol ve
casus dizileri seyrediyor,
yılda iki-üç kez eve kadın getirir,
ince duvardan sesini duyarım:
"hadi güzelim, bırak da sokayım şunu
sana!"

sabahın dördünde yataktan düşer,
sonra beşinde,
bazen altısında.

kilise çanından beter.

iki yıl önce deprem olduğunda
sabahın altısıydı.
ayyaş yine yataktan düştü sandım
ama duvarlar sallanmaya devam edince
herkesle birlikte yataktan kalkıp
dışarı çıktım ve sigara içerek
dünyanın yerle bir olmasını bekledim.

öğleye doğru ayyaşı gördüğümde
deprem hakkında ne düşündüğünü sordum,
"ne depremi?" dedi.

bir gün ayyaş dışarı çıktı
ve ev sahibesi içeri girip temizliğe
başladı.

boş bira kutuları ve şişeler uçuyordu
dışarı, bazıları tek başlarına,
bazıları poşetlerin içinde.

bir ekim öğle sonrasıydı,
dışarıda durup kutuların ve
şişelerin kaldırımında sıçrayışlarını
seyrettim,

sonra kupkuru ve sararmış bir
Noel ağacı uçtu dışarı.

onu tanımak isteyeceğinizi düşündüm,
renkli bir tip,
şu yan dairedeki ayyaş.

Kazablanka

Bogie günde 4 paket sigara
içerdi
ve birkaç iyi filmde oynadı.
oyunculuğuyla iyi kıldı
o filmleri.

bazı erkeklerin yadsınamaz
bir duruşu vardır,
bazı kadınların da.

Bogie onlardan biriydi.

o konuştuğunda dinlerdin.

kadınlarımın bir türlü yapamadığı şey.

bütün kadınlarım aynı şeyi söyler
bana: "bana bak, daha önce
duydum bütün bunları."

"kimden duydun?"

"senden."

kendine özgü bir konuşma tarzı vardı Bogie'nin,
hiç değişmezdi.
benim bazen sesim değişir,
toy bir gençten farkım kalmaz
kendimi öyle hissetmememe
rağmen.

çalışırım sesim üzerine,
alıştırma yaparım,
çelik keskinliği katmaya çalışırım
tonuma:

"bana bak, fahişe, seninle
işim bitti!"

"of, uyu artık," derler
yatakta dönerek. "dinlenmeye
ihtiyacım var."

böyle bir yeteneği vardı
günde 4 paket sigara içen Bogie'nin,
duruşu, giysileri ve tavrı bile
müşfik bir sırıtişti sanki.

çok şey ifade eden
kalkık kaşı ve çökük
avurtlarıyla
her şeyi biliyordu
sanki.

bütün ilişkilerimde onun gibi
olmaya çalıştım.

canım, hepimiz birilerinden
etkilenmez miyiz?

bugün yaşasaydı
nasıl biri olurdu
acaba:

tepede bir evin
ön balkonunda oturmuş
piposunu tütürerek
Arkansas'ın
küçük kasabalarından birinin
çatılarının üzerinden
hiçbir şeye bakan
biri,
gerçekten korkunç ve
harikulade bir son...

"televizyonda Bogart Haftası var,"
diyorum kadınıma.
"düşünsene, bir hafta boyunca
her gece bir
Bogart filmi!"

"bugün çöp toplama günü,"
diyor, "çöpü dışarı
çıkardın mı?"

avuçlarımı bitıştırıp
bir sigara yakıyorum,
dumanı içime çekiyorum,
ona gözlerimi kısarak bakıp
dumanı ağızımdan ve burnumdan
yavaşça üflüyorum:

"sen çıkar."

  mr  mde duyduğ m en acıklı s  zler

postane'de yedek postacı
olarak  alışıyordum
ve şefim
aklına koymuştu
beni yıkmayı,
g nd  zleri en yorucu
g uzerg  hları vermekle kalmıyor
geceleeri de
kamyonetle posta toplamaya
yolluyordu.

o arada
i i yor ve birlikte yaşadığ m
kadınla tartışıyordum.

bir   ğleden sonra işe
nerede yse y r  yemeyecek kadar
yorgun gittim,
masada şef yardımcısı
Ernie vardı.
şef kadar
merhametsiz değildi,
başını kaldırıp
beni sigara yakarken g r  nce
anlayışlı bir bi imde
g l  mseyip, "zor olduğ nı
biliyorum," dedi, "ama
senin ve benim gibiler i in
bu boktan işten başka
iş yok."

sonra öne doğru eğilip
masadaki evrakla ilgilenmeye başladı.

posta sepetime doğru yürüdüm,
söylediğini düşündüm,
sonra biraz daha düşündüm
ve posta torbamı
derin bir iç geçirerek
yere bırakıp
oturdum.

striptiz kulübünü kapattılar

ahlâki tepkinin sadece
yetenekli, asil, zeki,
duygusal ve
güçlü insanlar tarafından
duyulabileceği
saçmalığın daniskasıdır.
dün gece striptiz kulübünü bastılar,
ceplerinde Anayasa Mahkemesi'nin izin
belgesiyle,
ülkenin en yüksek mahkemesi arkalarındaydı
ve kızları sinek kovar gibi kovdular
bar tezgâhının üzerinden,
kirli peçeteleri süpürür gibi,
şehvetli kışları şaşkınlıkla büzülen
bütün o afetler
paniğe kapılıp çılgılığı bastılar,
hepsini toplayıp yarı çıplak vaziyette
ekip otolarına ve minibüslere doldurdular ve
tutuklanak, parmak izlerini almak, fotoğraflamak
ve hapse tıkmak üzere karakola
götürdüler. çok yazık. birinci kalite malların
ziyan edilmesinden başka bir şey değil. ahlâksızlıktan
söz açılmışken, o gece o bardaki en ahlâksız şey
polislerdi. yoksul bir kız hayatını alın teriyle
kazanamıyor artık. bütün yaptıkları birkaç yalınz
adama abaza bir gece sunmaktı. o Anayasa Mahkemesi
çocuklarının hakiki olan hiçbir şeye inanmadıklarına
ve artık kaldıramadıklarına
inanmak zorundayım.
bakın, kızlar, bir yolunu bulacağız, kefaletinizi

ödeyeceğiz, bulacağız bir yolunu.
insan vücudu suç oluşturamaz, en azından,
sizinkiler.

bir tür ün

nl olma hayalleri

kuruyorum.

Londra ve Paris sokaklarında gezindiğimi

düşlüyorum.

kaldırım kafelerine oturup

kaliteli şarap içtiğimi,

holünde harikulade kadınlarla

karşılaşacağım lüks otelime

dönmek üzere taksiye bindiğimi.

doğduğum kasabayı görmek

istiyorum,

Andernach, Almanya,

orayı keşfettikten sonra Moskova'ya gidip

hızlı ulaşım sistemine bir göz atmayı düşünüyorum,

sırf eve döndüğümde

ailesiyle birlikte yemek yerken

masanın altından karısının bacaklarını

elleyeceğim Los Angeles valisine

anlatacak bir şeylerim olsun diye.

asla bakma

işin sırrı burada: bakma

"insanlara asla doğrudan bakmıyorsun," derdi sevgililerimden biri.
iyi bir nedenim vardı, aslında orada olan şeyi görmek istemezdim, o gerçeklik olmaksızın daha iyi hissediyordum kendimi.

ne demek istediğime dair yüzlerce örnek verebilirim
ama birkaç taneyle
yetineceğim:
uçğa bindim ve pilotun
tasasız ve kayıtsız yüzünü gördüm diyelim,
son derece gergin bir uçuş olacaktır
benim için.
ya da, koşumlu yarışlarda, seçtiğim atı sürecektir olan
jokeyin ölü gözlerine bakarsam
o ata asla oynayamayacağımı bilirim.
ya da, tesadüfen televizyonda
güzellik yarışmasını kazanan kızın
yüzünü yakın planda görecektir olsam
dehşete kapılmam
kaçınılmazdır.
son olarak, korkunçtur ama,
bir spor müsabakasında bir araya gelmiş
yüzlerce insanın yüzlerine baktığımda
gözlerime inanmam ve
midem bulanır.

kalabalığın içinde ait olmadığım
duygusuna kapılırım.

kendimi en iyi yalnız ve üç kedimi
seyrederken hissedirim, onlar
hakikî hayatın
saf örnekleridir benim
için.

onlara
korkuya
kapılmaksızın
bakabiliyorum.

şimdi de profesörler

şimdi de profesörler altılık bira paketleriyle gelip
kanepeme oturuyor,
Edebiyat konuşuyorlar.

"Chinaski," diyorlar profesörler bana, "yapıtlarında
derin bir tam Gerçeklik duygusu
var."

"hı," diyorum.

Moyamensing Cezaevi değildi,
savaşta olmamak
değildi –hiçbirinde–
demiryolu çetesi değildi,
mezbaha değildi,
genelevler ve Edebiyat ve
Şiir değildi
beni öldüren, ev sahibeleri
değildi,
serserinin teki olduğum için
beni hiçbir zaman düzmeyen güzel
hanımefendiler değildi, içtiğim
bütün o kötü ve ucuz şarap
değildi,
hiçbir şeydi–
ne kışına atılan tekmeyle kendini sonsuza dek
Paris dışında bulan
Villon'dum,
ne de geminin pervanesine ve/veya bir köpekbalığının
ağına atlayan Crane'dim.

ev sahibesinin korkusuyla
haftalarca
aylarca
yıllarca
örtülü tutulan
karanlık ve yırtık perdelerin
arkasında oturmak da
değildi–
ölüm hiçti bununla kıyaslanınca–
dünya ve insanlar tarafından her gün biraz daha
şaşırtılmaktı.
evrensel
şakaydı, ahlâksız bir
şaka
üstelik.

değişen bir şey yok; profesörlerin
küçük altılık bira paketleriyle
gelmeleri bir şey ifade etmiyor. ve bazen
şanslıyımdır –bir keresinde
biri Asya gribine yakalandığımda
gelmişti.
küçük altılık paketi yanındaydı,
gülümsedi ve
sihirli sözcüğü
telaffuz etti:
"Chinaski?"

"ya," dedim, "Asya gribine yakalandım, fazla
yaklaşma."

"hay allah," dedi, "birayı
ne yapayım?"

"ben
alırım."

o benim kiralık
balkon ışığımın altında durup
son çıkan,
pahalı,
ciltlenmiş
ve kendi parasıyla bastırıldığı
şiir kitabını benim için imzalarken
kaptım altılık paketi.

şiirler hakkında fikir
sahibiydim –okumam
gerekmiyordu. kitabı benzerlerinin
yanına koydum.

bira mı?

daha iyi
olabilirdi.

yine de
içtim
ama.

ağır eleştiri

- a) karşıma oturdu
- b) "Ginsberg'i mahvedeceğim," dedi.
- c) içimden, bu adam delinin teki, diye geçirdim.
- d) devam etti: "eleştirel bir makale yazıp Ginsberg'i sonsuza dek mahvedeceğim. yazdığı saçmalıklarla çok uzun zamandır herkesi aptal yerine koyuyor."
- e) içimden, bu adam çok mutsuz ve kıskanç, diye geçirdim.
- f) devam etti: "gömeceğim onu."
- g) "senden ya da benden daha mı kötü sence?" diye sordum.
- ğ) "evet," dedi, "muazzam ve sinsî bir etkisi var, ayrıca sahte ibnenin teki."
- h) "başka bir şeyden söz edelim," dedim.
- ı) "ne gibi," diye sordu.
- j) "ne olursa," diye yalvardım.
- k) "nefret ediyorum o orospu evladından," dedi, "edebiyat dünyasına bir iyilikte bulunacağım, kararımı verdim!"
- l) "onu teşhir edeceksin, öyle mi?" diye sordum.
- m) "çırılçıplak kalacak," dedi.
- n) neyse, yazdı makaleyi.
- o) ve eleştiri dergilerinden birinde yayınlandı.
- ö) ve hayli uzundu.
- p) ve ben sıçarken okudum.

- r) sonra bitirdim
(sıçmayı).
- s) banyo yaparken okumaya devam ettim.
- ş) küvetten çıktım, kurulandım ve yatağa girdim.
- t) küçük bir yetenek büyük bir yeteneğe saldırdığında
- u) ki durum buydu
- v) yapılacak en iyi şey
- y) iyi bir uyku çekmektir
- z) zzzzzzzzz.

bombanın patladığı yer

genel görüş zor zamanlarda yaşadığımız biçiminde,
belki de en zor zamanlarda:
kentlerde ve dünyada
büyük kalabalıklar
artık bok muamelesi görmek istemedikleri için
gösteriler düzenliyorlar.

ama gücü elinde bulunduranlar
dinlemiyor.

genel görüş, tabii ki, bir güç odağının
başka bir güç odağına karşı savaştığı
ve asıl gücün, tabii ki, ülkeleri
yöneten birkaç kişinin elinde bulunduğu
ve onların tek gereksiniminin
sahip oldukları şeyleri korumak
olduğu şeklinde.

bu birkaç hükümdarın
nihai patlama gerçekleştiğinde
kaçacaklarını
kestirmek pek güç değil;
emniyetli cennetlerine kaçıp
patlamayı sonuna kadar seyredecekler,
ve mantıklı bir bekleme sürecinden sonra
tekrar dönüp
saçma ve bağışlanmaz
adaletsizlikte yeni bir gelecek
inşa etmeye koyulacaklar.

ki, benim için, hiç de
mutlu bir düşünce değil
bu sıcak temmuz gecesinde
bir bira daha açarken.

tam olması gerektiği gibi

sokak kedileri gelmeye devam ediyorlar: şimdi
5 kedimiz var ve hepsi zeki, doğal, kendi
dünyalarında yaratıklar, gururlu ve dehşetli
güzel.

kedilere dair en güzel şeylerden biri
kendini kötü, hatta çok kötü hissettiğinde
istirahat eden kedileri, yatarak
bekleyişlerini seyretmek,
sebat üzerine alınabilecek
muazzam bir derstir
ve
5 kediye birden seyretmek 5 kez
daha iyidir.

boş verin ek taleplerini
ağır mama torbalarını
marketten düzinelerle alınan
ton konservelerini: şaşırtıcı
saygınlıkları ve biz insanların
ancak uzaktan seyredip
gıpta edebileceğimiz
esaslı yaşamları için
yakıttır onlar.

İÇİNDEKİLER

1.

- bir yazarın cenazesi, 7
- hatırlanacak bir gülümseme, 10
- Jane neredeydi?, 11
- sarı gözlü ve yeşil yüzgeçli balık
- volkanın içine atlar, 14
- 1966 model Volkswagen minibüs, 16
- mutfaktan yağın talih, 19
- az önce, 21
- Carson McCullers, 22
- olay, 23
- plaklar, 26
- yenileme, 28
- yalanların yüzyılı, 30
- umursamayacak kadar sert, 32
- komik adam, 34
- hayranlarımdan biri, 37
- yemlikteki İsa, 39
- rahip, 46
- 1810 - 1856, 49
- makinelili tüfeğin başına dönüş, 50
- ezilmiş sinek misali ölü aşk, 52
- aşka beş çeker, 58
- DeLongpre'un otomobilleri, 59
- 40 yıl önce, 61
- bir tanım, 67
- Gotik vesaire, 70
- dolandırıcılar sergisi, 72
- medya, 75

2.

- yukarı, aşağı ve çepeçevre, 81

ana yemek, 82
yazarlığa öyküden kedim, 86
22 numaralı oda, 89
havada yakalamış, 94
buna içilir, 96
otur ve dayan, 98
hayal kırıklığı, 99
kız arkadaşım çok kolay diyor, 101
Amerikan Edebiyatı II, 104
kalp ağrısı, 105
hatırı sayılır ölçüde yaratıcılığa neden oluyorum, 107
kardan adamın ölümü, 109
engellenmiş, 114
makinelili tüfek operatörü, 115
iki ölüm, 117
bitmek bilmeyen okul bahçeleri, 118
Beaujolais jadot , 122
bar muhabbeti, 124
tükenmiş, 127
üç külot, 129
ayyaş, 130
Kazablanka, 132
ömrümde duyduğum en acıklı sözler, 136
striptiz kulübünü kapattılar, 138
bir tür ün, 140
asla bakma, 141
şimdi de profesörler, 143
ağır eleştiri, 146
bombanın patladığı yer, 148
tam olması gerektiği gibi, 150

bazen alinganlaşırım
nerede olduğumu bilemem,
birkaç adım tkezerler, yitik hissederim
kendimi.

tanıdığım herkes benden daha
uzun
daha zeki
daha mşfikmiş
gibi gelir bana,
ve daha az çirkin
elbette.

ama asla
uzun sürmez
bu ruh hali.

etrafıma sıkı bir
bakış atarım,
Çepeçevre
sert bir bakış
ve aklım başıma
gelir

ama
bir süre için
sadece.

9 00 İ

ISBN 975-281-053-5

